

НАША КНИГОЗБИРКА

Михайло Трихрест

ЧЕТВЕРТА П'ЯТИРІЧКА
МОСКОВСЬКОГО БОЛЬШЕВИЗМУ
1946 - 1950 рр.

Ч. 9

1948

МИХАЙЛО ТРИХРЕСТ

ДАР
філії УНО
Торонто — Захід

ЧЕТВЕРТА П'ЯТИРІЧКА
МОСКОВСЬКОГО
БОЛЬШЕВИЗМУ
1946-1950 років

БІБЛІОТЕКА
ІМЕНИ О. ОЛЬЖИЧА
ВУЛ. ГРУШЕВСЬКОГО. 4

»НАША КНИГОЗБІРНЯ«

5640

I. ВСТУПНІ ЗАВВАЖЕННЯ.

Московський комуно-большевизм, як здійснення марксизму — з політично-економічного боку — є державним монополістичним капіталізмом. «Держава» є лише своєрідною назвою цього велитенського підприємства — молоха і водночас зручною машкарою для його безмежних володарів, об'єднаних у комуністичній партії з ЦК ВКП(б) на чолі. Численна можновладна комуністична бюрократія — відпоручник ЦК на місцях¹⁾ — керує своїм підприємством — «державою» за допомогою технічного апарату, становище якого добре окреслюється большевицькою образливою назвою «приводних ремней».

З суспільного боку большевизм є крайнім виявом капіталістичних відносин в їх найгіршому розумінні. В зв'язку з остаточним, за «принципами» марксизму, знесенням приватної власності, решта народу, поза комуно-большевицькою партією з її посіпаками, творить клясу обезвласнених рабів, залежних від своїх володарів — справжньої кляси-касти, — до останньої крихти хліба. Звідсіль впливає дуже важливе ідеологічно-світоглядове устійнення, що лише приватна духовна й матеріальна власність гарантує людині свободу, та що відсутність власності є передумовою рабства.

Така економічна й суспільно-політична будова большевицької «держави» може існувати лише на примусі й терорі. Вона, ця «держава», уявляє собою величезну провокацію для народу, що, зрозуміло, протиставитиметься тяжіючій над ним комуно-большевицькій тиранії. Большевизм на первісно опанованих ним теренах, за винятком

1) Історія ВКП(б), викладаючи «коституцію ССРСР» 1936 р. визначає, що ВКП(б) це керівний осередок всіх організацій працюючих, як промадських так і державних. Отже большевики зовсім не криються з тим, що їх уряд — це монопартійна диктатура.

етнічної Московщини, ідеологічно вже давно вмер, тримаючись лише на багнетах. Для свого існування він завжди потребуватиме все нових, свіжих людських мас, що не встигли ще пізнати на своїй спині «сонця сталінської конституції» і стати «ворогом народу», чи «фашистом». Якщо додати до цього безглуздість комуністичного ладу, побудованого на «принципі» знесення приватної власності, що гальмує розвиток продукційних сил, а відтак сприяє загарбництву та взагалі відвічне прагнення Московщини до підбоїв, — то матимемо повну уяву про світово-імперіалістичну природу московського більшовизму в шатах «всесвітньої соціалістичної революції».

Гін до загарбань, закаптурений, мовляв «потребою захисту країни соціалізму в умовах капіталістичного оточення», був завжди рушієм політики більшовиків, що в ім'я цього не зупинялися перед найжахливішим терором²⁾ супроти підвладних та затисненням ще нечуваних злиднів на їх шиї. Ще на 14-ому з'їзді комуністичної партії у 1925 році була прийнята постанова про «потребу боротьби за соціалістичну індустріалізацію країни», бо, мовляв, «необхідно було створити нову оборонну промисловість, — збудувати нові фабрики та підприємства для виробу гармат, гарматнів, танків, літаків, кулеметів». З цією метою провадилися всі заходи більшовиків на протязі всіх передвоєнних п'ятирічок. Промисловість більшовиків будувалася справді на кістках народів, цебто, більшовицькою мовою, — за рахунок «внутрішніх резервів».

Потверджує це історія ВКП(б). Вона лицемірно наводить таке: «капіталістичні країни творили свою важку промисловість за рахунок засобів іззовні: за рахунок пограбування колоній, за рахунок контрибуцій з переможених народів, за рахунок зовнішніх позик. Країна Советів засадничо не могла вдатися до таких брудних джерел здобування засобів для індустріалізації, як грабунок колоніальних або переможених народів, а закордонній капітал не уділив їй позики. Треба було знайти засоби **внутрі країни**». (Підкреслення більшовиків). «І в СРСР знайшлися

²⁾ Згідно з відповідними матеріалами колишньої Ліги Націй з 1943 р.; втрати населення на теренах СРСР за «мирний час» досягли 70 мільйонів людей. Вважається, що близько 50 мільйонів загинуло безпосередньо від розстрілів, торгтур, холоду, голоду, каторги. а 20 мільйонів — це втрати ненародженими.

ці засоби». Їх большевики здерли з народу шляхом нечуваного виснажувального визиску робітництва «непманов» та «кулаков», а далі масового грабунку селянства під час колективізації з демпінгом хліба за кордон, спричинивши голодову смерть 20 мільйонів люда. Але найголовнішим «здобутком» большевиків при цій нагоді були раби, багато мільйонів рабів, що, як «вороги народу», мусіли працювати аж до загины. Найбільше потерпіли саме поневолені народи, цебто колонії Москви, з тією різницею, що джерела тут були не «брудні» — лише криваві.

II. МЕТА П'ЯТИРІЧКИ 1946—50 РОКІВ,

— це озброєння й війна. Нищівна мета — такі й засоби.

Сучасна післявоєнна п'ятирічка московського большевизму ще в більшій ніж дотепер мірі є пляном озброєння, бо це не є таємниця, що держави «осі» були, так би мовити, захисною смугою між комунобольшевиством і західними демократіями. Тепер цієї смуги, чи буфери вже немає. Натомість большевики, використовуючи ту ж таки західню демократію та опанувавши, завдяки цьому, нові простори, підсунулися до неї ближче, щоб у слухну хвилину кинути-ся з своїми ордами для захоплення цілого світу.

Большевиків покищо стримують атомова бомба та внутрішній непевний політичний стан і особливо всебічний спротив поневолених народів. Неписане завдання п'ятирічки це винахід власної атомової бомби (якщо не пощастить її викрасти до того в демократії) як також ще жажливіших засобів винищування і вкорочення спротиву всередині за допомогою того самого терору й примусової праці багатьох нових мільйонів людей, передусім «націоналів».

Напередодні лондонських зборів О. Н., у лютому 1946 р. Молотов заявив, що «ми скоро будемо мати не лиш атомову бомбу, але й інші такі штучки». А Вознесенський, доповідаючи в Верховній Раді СРСР, у березні 1946 р., про п'ятирічку, підкреслив, що вона передбачає озброєння Червоної Армії найновішою зброєю, та що «досліді над атомовою енергією будуть посилені», бо мовляв, «капіталізм готується до нової агресії проти СРСР».

Саме про таку мету нової п'ятирічки більш ніж ви-

разно промовляє одна з настанов її, а саме: «забезпечити
дальше підвищення обороноздатности СССР і оснащення
збройних його сил найновішою військовою технікою». Даремно, проте, шукати в офіційному «Законі про п'ятирічний
план відбудови й розвитку народного господарства СССР на 1946—50 роки» вичерпного висвітлення про те, які саме засоби призначені для цього. А це ще більш упевнене в тому, що вся п'ятирічка має служити лише їй — цій меті, ховаючи водночас за собою, як за лаштунком, інший справжній й уже без прикрас, велитенський план озброєння та готування до загарбницької війни.

В зв'язку з цим п'ятирічка зовсім не розрахована на заспокоєння пекучих потреб населення, що постійно тримається в чорному тілі.

Але в п'ятирічці навіть недосвідчене око може завважити дальше загострення того нестерпного колоніально-февдалного та на червоно забарвленого визиску поневолених народів, овочами якого підготовується етнічну Московщину — носія большевизму, на доказ відомого твердження московського письменника Горького про те, що «большевизм есть чисто русское (цебто московське) явленіє». Горькій мав слухність.

Найголовніші риси цієї офіційної п'ятирічки, що, проте, досить яскраво висвітлюють її імперіялістично-протинарородне й облудне ество, виявляються ближче в такому вигляді:

ІІІ. ПРОПАГАНДИВНИЙ КАПТУР П'ЯТИРІЧКИ.

Навколо п'ятирічки розвинули большевики шалену пропаганду-агітацію для замилювання очей своїм підданим і решті світу. П'ятирічка була тим мальованим конем, на якому большевики виїхали на вибори 1946 р. Їм ходило передовсім про те, щоб вмовити своїм підвладним, а водночас і «демократичним блазням», що СССР є наскрізь миролюбний і що лише війна — мовляв, «віроломний»³⁾ напад гітлерівської Німеччини — перервав мирну будівну роботу й загальне піднесення народного господарства та зростання

³⁾ Большевицький вислів «віроломний», що його наведено в п'ятирічці, має особливий присмак, вказуючи на те, що два хижакі червоний і брунатний, між якими до того панувала згода і довір'я, не поділилися кістками.

матеріального добробуту народів ССРСР». Щоб показати всю безсоромність большевицької брехні про «мирне будівництво», досить згадати лише про напасницьку війну проти даленької Фінляндії 1939—40 року, не кажучи вже про спільний з тією ж «гітлерівською Німеччиною» напад, зрозуміло, «невіроломний» на Польщу, з якою Совети мали договір про ненапад, про «прилучення» Естонії, Латвії, Литви, тощо. Зрештою в самій п'ятирічці зазначено, що «всесвітньо-історична перемога» над Німеччиною й Японією могла мати місце тільки «на основі попередньої підготовки всієї країни до активної оборони»⁴). На підготовку цієї грандіозної справи потрібно було здійснення трьох п'ятирічних плянів розвитку народнього господарства ССРСР... насамперед політики індустріалізації та колективізації». Отже справа ясна. Ослячі вуха червоного московського імперіалізму зрадливо визирають зза солодкої базіканини про «мирну будівню роботу» навіть у настановах цієї розрахованої на оману п'ятирічки». Що ж до зростання матеріального добробуту народів ССРСР, мовляв, «перерваного війною», то про це проречисто свідчать ті мільйони, які загинули до війни в часи сталінських п'ятирічок з голоду, як також той жахливо крутий спад приросту населення⁵), — що його розміри були стверджені переписом 1936 р., і які змусили большевиків удатися до притаманного їх поліційній вдачі, «закону про заборону абортів». Нарешті, прихильний до советів американський журналіст Нікербокер писав підчас війни, що народи Польщі та балтійських держав, які унезалежнилися були від московської імперії, мали щонайменше в три рази вищий рівень життя ніж народи, що були раніше в її складі, цебто під большевиками.

У пляні п'ятирічки є твердження, що «подібно до того, як червона армія у тривалій і тяжкій боротьбі сам-на-сам здобула военну перемогу над фашистівськими військами,

⁴) На мові мілітаристів «активна оборона» — це наступальна війна.

⁵) До «соціалістичної» революції 1917 р. щорічний приріст населення становив 2,6%. Напередодні перепису 1936 р. Сталін вихвалявся, що «високий рівень життя в ССРСР зумовлює приріст населення більш ніж на 4%, але цей перепис, що охоплював перебіг часу з 1926 р. і був, до речі мовити, двічі проведений, виявив лише 0,8% приросту. Працівники Центрального Статистичного Управління, що мали нещастя побачити ці наслідки, були знищені. Новий «притотований» перепис 1939 р. виявив 1% приросту.

трудівники советського тилу в своєму **єдиноборстві** з гітлерівською Німеччиною та її спільниками, здобули економічну перемогу». Яка нахабна брехня! А де та велитенська матеріальна й військова допомога з боку західних демократій большевикам, що врятувала їх від загину? Де ті харчі, ліки, озброєння, машинове устаткування та інше майно загальною вартістю понад 20 мільярдів доларів⁶⁾, що їх большевики поглинули як позичку чи дарунок від західних демократій? А може взагалі не існував західній фронт в Європі? **Але большевикам «очей в сірка не позичати».**

Та не менш нахабною брехнею є їх, так би мовити, ідеологічне твердження про те, що «перемога ССРСР — це перемога советського суспільного й державного ладу, який у війні довів свою життєздатність». Навпаки, про ганебний крах цього ладу свідчить не лише згадувана рятувальна допомога з боку західних демократій. **Найголовнішим доказом протисуспільного ества й нежиттєздатности советського ладу є те, що червона армія в дійсності відмовилася була від захисту комуно-большевизму.** Обвинувачуючи колишнього шефа німецького генерального штабу Кайтеля, советський прокурор у Нюрнберзі Нікітін заявив, що в січні 1942 року Німеччина мала 3,900.000 червоноармійців у полоні. Отже, майже 4 мільйони полонених лише за перше півріччя війни, за советськими даними! За весь час їх було 7,000.000. Але божевільність гітлерівської Німеччини, яка несла народам ССРСР нове рабство, змусила решту червоної армії та саме населення до самооборони, що й допомогло большевикам урятуватися. Не лаяти треба було Советам Кайтеля, а дякувати йому!

ІV. СТРАТЕГІЧНО-ПОЛІТИЧНЕ СПРЯМУВАННЯ П'ЯТИРІЧКИ ТА ЇЇ ПОДВІЙНЕ ОБЛИЧЧЯ.

Чинник простору, що вже не раз рятував Москву від загибелі, відіграв, поруч з безглуздістю німецької політики, поважну додатню роль для неї і в останній війні. Але теперішні досягнення військової техніки дедалі зменшують його значення. Тому московський комунобольшевизм, маючи на оці «**последній решітельний бой**», прагне відсунути

⁶⁾ США вже двічі зверталися до Советів у справі сплати належного з них боргу 11.3 мільярдів доларів, але без вислідку.

свою промисловість яко мога далі від майбутнього побоєвища, зовсім не рахуючися з господарчою доцільністю. Насадження промисловости на Сході — на Уралі і в Сибіру, започатковане большевиками ще в тридцятих роках, набуває особливого виявлення саме в сучасній п'ятирічці». Воно поступово перетворює західні терени і в тому числі Україну на сільсько-господарський, а відтак узалежнений від промислового центру додаток. Якщо зважити на те, що під час війни вже було перенесено з заходу на схід і там залишено 1300 великих підприємств (зі складом працівників), а решта їх зазнала досить ґрунтового знищення, в згоді з тактикою »спаленої землі«, якої дотримувалися спочатку большевики⁷⁾, а потім німці, то образ майбутньої економічно-політичної кволости заходу, в порівнянні зі сходом, стає більш ніж відчутним.

Ці чисто імперіялістичні потягнення московського комунобольшевизму, поруч із задумом перетворити національні »республіки« вже в цілковиті колонії, яскраво висвітлюється такими показниками офіційного плану п'ятирічки щодо виробництва основних галузів промисловости (в тонах):

Кам'яне вугілля	1936 р.	1950 р. (за »п'ятирічкою«)
СССР	126.400.000	250.000.000
Україна (УССР)	77.300.000	86.100.000
Питома вага України в %%	61,5	34,4
Чавун		
СССР	14.400.000	19.500.000
Україна (УССР)	8.300.000	9.700.000
Питома вага України в %%	58,0	49,7
Сталь		
СССР	16.400.000	25.400.000
Україна (УССР)	7.000.000	8.800.000
Питома вага України в %%	44,5	34,6

⁷⁾ Наказ Сталіна, виданий на початку війни в 1941 р., вимагав знищення всіх підприємств, якщо їх не пощастило б стягнути на схід, спалення запасів будь-яких матеріалів, харчів та збіжжя на пні, зрозуміло, без огляду на інтереси населення. А Гітлер, відступаючи, наказав своєму війську залишити за собою лише »землю та воду«.

Прокат	1936 р.	1950 р.
(рури, листове залізо, тощо)		
СССР	немає даних	17.800.000
Україна (УССР)	” ”	—

На початку ХХ ст. майже 80% усієї промисловости було розташовано в європейській частині СССР, головно в Україні, і, отже, лише щось біля 20% — на Уралі та в Сибіру. В новій п'ятирічці, що є вивершенням попередніх, ми бачимо вже зворотне співвідношення на користь Сходу⁸⁾. Натомість промисловість України, якщо зважити прилучення до неї західніх земель (Галичини, Волині, Буковини, Закарпаття), залишається майже на тому самому рівні, навіть відносно вугілля, чавуну й сталі, що власне є сировиною для металообробної промисловости та для виробництва виробничих засобів. Про те, що московський комуністичний більшовизм засудив промисловість України на, так би мовити, сировинне животіння, показує плянування виробництва металорізальних варстатів, автоматів та тракторів. Питома вага виробництва їх в Україні відносно цілого СССР складає відповідно 8,1%, 5,1% і 23,0%. Треба зазначити, що єдина фабрика тракторів в Україні знаходиться в східній частині її.

Вельми проречистим є порівняння показників виробництва чорного металю взагалі (чавун, сталь, прокат) за п'ятирічкою в 1950 р. в РСФСР і УССР, тобто в Московщині (Схід) і Україні (Захід), а саме (в тонах):

РСФСР	УССР
43.300.000	18.500.000
70%	30%

Таким чином стратегічне спрямування п'ятирічки виявляється з цілковитою ясністю. Політичний бік справи полягає в тому, що московський комуністичний більшовизм має довір'я лише до своїх — до москалів, а не до «ненадійних націоналів», що ще зайвий раз підкреслює імперіялістично-фашистівське ество Москви. До речі мовити, заплановане

⁸⁾ У п'ятирічці зазначено, що «промисловість Уралу, Поволжя, Сибіру, Середньої Азії й Казахстану за три роки третьої п'ятирічки зросла два рази і зокрема на Уралі в 3, 6 рази, в Сибіру на 2,8 рази, в Поволжі в 3,4 рази» та що «Східні райони були потужною базою постачання червоній армії боєприпасів, озброєння, танків і літаків».

на 1950 р. виробництво сталі й чавуну, разом у всіх інших «республіках» (Білорусі, Узбеки, Казахії, Грузії, Азербайджані, Латвії, Молдавії, Литві, Киргизії, Таджикиї, Вірменії, Туркменії, Естонії, Карело-Фінляндії) разом ледве перевищує 2% відносно цілого ССРСР.

Стратегічно-політичні спонуки п'ятирічки обумовлюють ще один бік її, а саме, вже згадуване нехтування господарчої доцільності. Порівняння виробництва чорного металю в РСФСР (Московщині) і УСССР (Україні) дає для 1950 р. співвідношення 70% : 30% тоді, коли для 1913 р. воно давало 37% : 63%. Така величезна зміна співвідношення виробництва на користь Московщини, dokonана більшовиками, є вислідом не лише навмисного насадження промисловості саме в Московщині на основі її власних природних багатств.

Не меншу вагу має постачання сирівців з інше-національних «республік» — колоній до окупанта — Московщини. Таким чином зокрема з України, пливають на схід і північ до Московщини не лише напіввироби, як чавун і сталь, але й вугілля з Донецьких родовищ, та залізна руда з Криворіжжя, замість того, щоб все це перетворювалося на місці, в Україні, в готові вироби. Ось чому в п'ятирічці так намагається на те, щоб «перевищити довоєнний рівень пропускної спроможності залізниць у напрямках Донбас-центр (Москва), Донбас-Поволжжя, Донбас-Кривий Ріг». **Ось як московський павук прямує до посиленого висмоктання своєї жертви.** Але водночас все це пов'язане з велитенськими, (на багато мільярдів тонокілометрів) зайвими перевозами, що спричинює величезні так само марні витрати людських сил та коштів, знову ж таки за рахунок поневоленого, що потім одеруватиме готовий виріб зі своїх пів-виробів та ще і з націнкою вартости, на користь поневолювача⁹⁾. Все це жертви на олтар ненажерливого молоха — московського червоного імперіялізму й одночасно гальмування розвитку продукційних сил на місцях на шкоду світовим міжнароднім відносинам.

⁹⁾ Перед 1914 роком Московщина загірбала з України щорічно 350—400 мільйонів золотих рублів чистого колоніяльного зиску (мита, акцизи, протеговані тарифи, торговельні відсотки, тощо). Після 1917 р. цей колоніяльний зиск перевищив один мільярд золотих рублів й росте далі.

Офіційна п'ятирічка, як уже згадувалося, не подає розміру засобів, передбачених для головної мети московського комуністичного режиму, — озброєння. Але з принагідних висловлювань комуністичних проводирів досить відомостей, щоб на їх підставі можна було скласти певну уяву про цю таємницю. З офіційної промови Сталіна в березні 1946 р., з нагоди виборів випливає, що «Совети досягли в час війни річного виробництва: повзів понад 30.000, літаків понад 40.000, гармат 120.000, машинних крісів 450.000, рушниць та автоматів понад 5.000.000, мінометів — 100.000, гарматнів, бомб та мін понад 240.000.000, та набоїв 7.400.000». Ці числа подані також у п'ятирічці, як «пройдений етап». Але Сталін у своїй промові рівночасно дав настанову потроїти передвоєнну промислову продукцію з тим, щоб досягти таких її показників річно (в мільйонах тон):

вугілля	чавун і залізо	сталь
50,0	50,0	60,0

Отже сталінські показники перевищують офіційну «п'ятирічку», а саме вугілля в два рази й чорного металю на 47 мільйонів тон. Таке саме і з нафтою. Показники офіційної «п'ятирічки» (35,4 мільйонів тон) не дотягають до сталінських — на 24,6 мільйонів тон.

Настанова потроїти виробництво торкається безперечно й озброєння. Адже московський комуністичний режим закріпив під себе щонайменше 80 мільйонів різних народів в Європі, як джерело гарматного м'яса в майбутній війні. Крім того багатомільйонові маси, підпорядкованих комуністам, китайців теж знаходиться на московському зброєвому утриманні, не кажучи вже про інші постачання зброї Москвою для її п'ятої колони в усьому світі. Неписане завдання для «розв'язаного комінтерну» — перетворити «капіталістичне оточення» супроти комуністичної Москви на «комуністичне оточення» супроти «капіталізму» й передусім англо-сасів — потребує зброї і ще раз зброї. Та треба мати на увазі й те, що можливість для большевиків дальшого здобування зброї від тих самих англосасів, як це було під час війни, вже більше для большевиків не існуватиме. Таким чином є повна підстава твердити, що настанова Сталіна потроїти виробництво зброї є радше применшена. Потроєна кількість поданої вище зброї становить у перерахунку на

металь кругло 30 мільйонів тон, що дає вже можливість ближче приглянутися до тієї різниці, яка існує між сталінськими показниками й офіційною п'ятирічкою. Це другий бік медалі, власне збровий, що до його послуг мусить стати перший її бік — офіційна п'ятирічка.

В додаток до сталінських показників та офіційної п'ятирічки, московський більшовизм все з тією самою метою озброєння, вже перекинув й далі перекидає до себе величезну кількість промислового устаткування, в першу чергу для воєнного виробництва, з Німеччини, Австрії, Польщі, Мадящини, Румунії, Болгарії, Манджурії, Кореї. Все це осідає на сході, за Уралом, куди раніш уже потрапило найновіше устаткування з США вартістю в 2,5 мільярди доларів, що його одержали більшовики під час війни на основі закону про позику й аренду.

Таким чином за залізною заслоною твориться тепер найбільша зброярня світу, а на її урухомлення мають бути зосереджені в тотальний спосіб безпосередньо й посередньо зусилля не менш як 260 мільйонів людей.

V. РОЗПОДІЛ КОШТІВ ПО ГАЛУЗЯХ ПРОМИСЛОВОСТИ ТА ВОЄННА МЕТА П'ЯТИРІЧКИ.

Комунобільшевицька промисловість, від початку її розбудови за попередніми п'ятирічками, — це передусім основа зброєння.

Виробництво засобів війни йшло весь час за рахунок нехтування життєвих потреб населення. Ще більшу перевагу питомої ваги промисловости серед усіх галузей народного господарства, виявляє розподіл капіталовкладань за сучасною п'ятирічкою. Великі капіталовкладення приділено водночас засобам сполучення-транспортів, — як важливій складовій частині воєнної машини.

Порівняльно велику увагу п'ятирічний план приділяє також житловому будівництву, що цілком відповідає пере-

несенню осередка ваги промисловости на схід з його пустелями. П'ятирічка аж рябіє від настанов на зразок: «продовжити всемірний розвиток металургійної бази ССРСР на Уралі в Сибіру, й на Далекому Сході... Створити власну залізно-рудну базу на Далекому Сході, в Сибіру«... »Розгорнути геолого-розвідувальні роботи особливо в східніх районах ССРСР«... »Пристапити до освоєння нових вугільних районів на Сході, — на Уралі, Печорі«... »Продовжувати всемірний розвиток видобування та переробки в східніх районах«... Ці стратегічні, чистої води, накази, що ними так напхано всі московсько-большевицькі «ідеологічно-діялектичні» писання, кидають ще один жмут світла на те, що робиться за «залізною заслоною», й дають повну підставу утотожнити большевицьке господарство з воєнною машиною із усіма відусіль наслідками. До неї має бути припасоване й усе житлове будівництво за пляном нової п'ятирічки, а витратами на житлове будівництво «підкуванням про тру-дящих», можна ще й комусь замилити очі.

Цілком співмірно до воєнно-стратегічних спрямувань московсько-большевицького господарювання, капіталовкладання в сільське господарство є дуже малі, та зраджують хижакські заміри большевиків щодо використання і землі і трудівників її. Ця найважливіша галузь народного господарства є вельми упосліджена. Большевикам мало залежить на тому, що з нею безпосередньо пов'язане прохарчування населення, яке голодує, особливо тепер, після жахливої війни та ще й на тлі загальної харчової скрути в світі¹⁰). Відома «засада чистого зиску, стосована супроти безпосередніх невірників-в'язнів, поширюється також і на решту населення — посередніх невірників, зрозуміло, за винятком комуно-большевицької кляси-касти, що їм бракуватиме хіба що пташиного молока. Але треба знати, що утримання рабів, завжди в чорному тілі й вічно голодними, позбавляє їх енергії ззагалі й зокрема здатности до спротиву, а цього якраз і потрібно большевикам.

Ось які безприкладно лихі задуми просякають усю московсько-большевицьку п'ятирічку і особливо її розподіл капіталовкладань по галузям, а саме:

¹⁰) Є всі підстави твердити, що Москва зацікавлена в дальшому триванні голодового стану в світі.

Назва галузів	Мільяр. рубл.	в %
Промисловість	310,5	64,1
Засоби сполучення (транспорт)	40,1	8,3
Житлове будівництво	42,3	8,7
Сільське господарство	19,9	4,1
Відбудова районів РСФРС, що зазнали окупації	34,0	7,0
Громадське господарство колгоспів за їх рахунок	38,0	7,8
разом	484,8	100,0

Отже 64,1% усіх капіталовкладань припадає за «п'ятирічкою» на промисловість, інакше кажучи, на галузь, що цілком підпорядкована виробництву озброєння. Більше того, вилучивши з загальної вартості капіталовкладань ті 38 мільярдів, що їх передбачено вкласти в громадське, тобто в «державне» господарство колгоспів за рахунок їх самих, цебто колгоспників, одержимо підвищення питомої ваги капіталовкладань у промисловість ще на 5,4%.

Згадане побіжно питання капіталовкладань у громадське господарство колгоспів за їх власний рахунок варте особливої уваги. Ці 38 мільярдів рублів, що на них мусять зложитися колхози, — це ніщо інше як засіб накинення «державною» додаткових робіт колхозникам поруч безпосередньої й так величезної кількості праці. Якщо лише 50% коштів припадатиме на робочу силу, то це значить, що колгоспне населення мусить виконати своїми руками працю, загальним обсягом на 19 мільярдів рублів, майже даремно. Адже колгоспник за свою працю одержує винагороду за так зв. трудоводнями. Те, що залишається в колгоспі після сплати податків, датків і відрахувань у різні фонди — а їх безліч — ділиться на трудоводні. Що більше трудоводнів, тим менше на трудоводень тієї самої продукції, що її колгоспник виробив у полі. Отже, вийде точнісінько так, як у приказці: «нашим салом та нас по губах помазано». Але ти, колхознику, працюю, невідмінно працюю, — інакше Сибір. А тому Сибір, що все належить «державі», а не колгоспникові, він бо є лише кріпак — обезвласнений раб, якого за невиконане завдання чекає кара. Та це ще не все. Друга половина тих капіталовкладань за рахунок колхозів — 19 мільярдів рублів, —

що їх колхозники повинні залучити в громадське господарство в вигляді різних промислових матеріалів, становить у своєму естві погано прихований податок для «держави». Адже колгоспи мусітимуть купувати ці матеріали від «держави» і вкладати їх у будівництво господарства, що належить тій самій «державі» — не колгоспові. Виникає досить своєрідне становище. Замість того, щоб держава, як замовець, платила колгоспникам за виконване для неї будівництво, — навпаки вони мусять платити їй. Більше того, ці матеріали в своїх цінах носять на собі не лише відбиток усіх нездарів комунобольшевицького ладу з його неспівмірно великими невиробничими витратами. Далеко дошкульнішою є большевицька політика цін, інакше — система безоглядного обдирання населення, що обумовлює дуже високе мито. У висліді «держави» продає свої матеріали надзвичайно дорого. Але в той саме час вона, як монополіст, «купує» в населення плоди його праці надзвичайно дешево. Для прикладу візьмемо хліб. Колгоспи повинні на підставі «закона о хлебопоставке» відставляти своє зерно «державі» по 8—10 рублів за 100 кг, а «держави» продає хліб, з цього самого зерна, по 1½—2 рублі за 1 кг! Де, хто й коли, поза «найдемократичнішою державою», бачив таку спекуляцію? Проте тягар саме такої спекуляції мусять знести колгоспи, в особі колгоспників, які повинні будуть купити в «держави» матеріал на тих 19 мільярдів рублів, що про них йде мова. Якщо колгоспи хотіли б купити ці матеріали за хліб, то для покриття 19 мільярдів рублів його треба було б кругло 200 мільонів тон, за що «держави» «вторгувала б» понад 350 мільярдів рублів. Ось яке значення мають «капіталовкладання в громадське господарство колгоспів за їх рахунок» за московсько-большевицькою п'ятирічкою, як обов'язуючим «законом». Не важко доглядіти, що метою цих капіталовкладань є дальше посилення визиску колхозного селянства, що зрештою більш ніж виразно впливає також з нужденних капіталовкладань «держави» в сільське господарство, які становлять лише 4,1%.

Справді, що являють собою для цілого народнього господарства ті, 19,9 мільярдів рублів «централізованих і нецентралізованих» капіталовкладань нового п'ятирічного пляну? Загальна посівна площа в 1950 р. визначена в 183,445 міль-

йонів га, а ліси, що їх призначено до впорядження складають 123 мільйони га. Якщо прирівняти ліси до ріллі за пропорцією 1 : 10, то умовна площа, на яку припадатимуть капіталовкладання, становитиме 195,745 мільйонів га, а з садками, — кругло 200 мільйонів га. Відповідне обчислення показує, що на 1 га припадатиме заледве 20 рублів на рік, коли зарахувати сюди і тваринництво. Це майже ніщо. В перекладі на мову большевицької політики цін, — це лише 10—15 кг хліба, що його продає «держава». Та треба підкреслити, що кошти визначені за п'ятирічкою на сільське господарство, містять також спеціальні прозоро-стратегічні передбачення. На іригацію (зрошення) й меліорацію (поліпшення) призначено 2 мільярди рублів. Це стосується передусім культури бавовника, як сировини для вибухових речовин. Крім цього капіталовкладання вартістю 2 мільярди рублів мають спеціальне призначення: приріст поголов'я худоби в радгоспах. Якщо вилучити ці 4 мільярди, то вийде, що капіталовкладання в сільське, власне колхозне, господарство становитимуть ще менше, а саме 17,5 рублів на га.

Важливою ознакою упослідження сільського господарства є жалюгідне застосування добрив. П'ятирічка заповідає: «розширити застосування мінеральних добрив у колхозах і совхозах». Але загальна кількість усіх мінеральних добрив, що їх передбачено виробити до кінця п'ятирічки, складає лише 5,5 мільйонів тон. Через те, що технічні культури — бавовник, льон, коноплі, цукрові буряки, кавчукові рослини, тютюн, чай — плекати без добрив взагалі неможливо, то це значить, що зернові культури залишаються й надалі без них. Справді, для забезпечення 13,4 мільйонів га технічних культур, коли на 1 га припадає принаймні 3 цн, потрібно кругло 4 мільйони тон. Відповідні розрахунки викажуть, що на решту посівів 170 мільйонів га припаде лише по 9 кг мінеральних добрив на га. Серед цієї решти є такі культури, як от нпр. городні і кормові буряки, що теж не обійдуться без мінеральних добрив. Отже під «зернові культури» за «п'ятирічкою» давати добрив не передбачено. Зате вага вироблюваної зброї дорівнює 30 мільйонам тон річно.

Але капіталоквоість (капіталоекстенсивність) сільського господарства визначає не тільки малу можливість забезпечення високих урожаїв, поруч з виснаженням сил землі,

що й відбито в п'ятирічці, яка передбачає одержування на кінець її лише 1,2 тони зерна на га. — Куди болючіше є більш посилене ніж дотепер перенесення осередку ваги в боротьбі за врожай на саму людину, — за рахунок хижацького вимотування її сил. Ось чому в «п'ятирічці» робиться такий наголос на те, щоб: «підвищати продуктивність праці в колхозах на основі правильної організації праці, зміцнення й підвищення ролі трудодня в розподілі колгоспних прибутків...». **«Зміцнити в колхозах бригади й ланки, застосовуючи індивідуальну й групову відрядність...» «Зміцнити дисципліну по виконанню колхозами своїх зобов'язань по поставках державі с.-госп. продуктів».** Отже, передбачено всі способи для витиснення з колхозного селянина останніх сил, для їх поглинення колгоспною панциною. Адже «індивідуальна й гуртова відрядність» полягає в зобов'язанні працівників до певних норм виробітку за певний час, а ці норми складено не з огляду на видайність праці пересічного робітника, — лише найсильнішого, та ще й у навмисно створених, найкращих умовах.

У цьому полягає таємниця того шахрайства, що носить бучну назву «стахановціни». До виконання стахановцями «норми» мусять застосуватися всі робітники. А що багато з робітництва, особливо кволих, не можуть виконати їх за визначений для цього час, то їм залишається дві можливості: або збільшити собі «добровільно» довжину часу, щоб таки виконати «норму», або погодитися на зменшення заробітку чи трудодня, відповідно до видатности за той час, що його передбачено «стаханівською нормою». В кожному робовласницькому підприємстві, а надто в такому, як совєтська монополістично-капіталістична «держава», цілком природньо, що визискувані й голодні раби будуть намагатися якомога заощадити свою силу. Це особливий вигляд страйку, бо відверті страйки вважаються «контрреволюцією». Але «держава» винайшла спосіб боротися з цим пасивним спротивом, організувавши, так би мовити, державних страйколомів-стахановців.

Особливу увагу звертають на себе цілєві за п'ятирічкою капіталовкладання на «відбудову районів РСФСР (Московщини), що зазнали окупації, вартістю 34 мільярди рублів. Ось де вияв московсько-большевицького, червоного фашизму вже без жодних лаштунків на зразок улєсливого

п'ятиканиа про «братство народів ССРСР». Хіба Україна, Білорусь, Молдавія, Латвія, Естонія, Литва, Карело-Фінляндія не є майже вщент зруйновані? Хіба «райони СРФСР, що зазнали окупації», потребують більше ніж перелічені «республіки»? Проте жодного призначення капіталовкладань цим «республікам» на цілє «відбудови районів, що зазнали окупації» у — п'ятирічці немає. Це — привілея «старшого брата» — москаля. Але тут ми маємо до діла не лише з тими «братніми обіймами», що вже протягом століть душать поневолені народи. В певній мірі ця справа підпирається також холодним розрахунком на те, що західні «республіки» знову стануть вогнищем війни в змаганні Москви за опанування світу й то з її власного підпау. Треба пам'ятати, що носії зла в своїй природі є наступальні й настирливі, особливо, коли носії добра задалегідь не попереджують вчинків, носіїв зла.

Розподіл капіталовкладань за п'ятирічкою від початку до кінця підпорядковано головній меті московського большевизму — війні, — з відвертим поруч цього спрямуванням на безоглядний визиск населення й передусім «націоналів», що зайвий раз підкреслює імперіялістичну природу цієї змори людства.

Проте найяскравіше виявляється воєнна мета п'ятирічки в розподілі капіталовкладань на саму промисловість, не зважаючи на заходи для замрячення цієї справи. В з'язку з цим доіичні підрозділи п'ятирічки мають такий зміст: «Відповідно до пляну зростання виробництва, встановити обсяг капітальних робіт по промисловості ССРСР на 1946-50 роки в розмірі 157,5 мільярдів рублів (підрозділ 3)» і «Встановити програму будівельно-монтажних робіт на 1946-50 роки в сумі 153 мільярдів рублів, в тому числі по міністерству будівництва паливних підприємств, міністерству будівництва підприємств важкої індустрії і міністерству будівництва військових і військово-морських підприємств — 55 мільярдів рублів (підрозділ 20)».

Згадка про призначення аж 55 мільярдів рублів для тих посередньо й безпосередньо пов'язаних з війною трьох міністерств, дещо висвітлює ті сутінки, що ними московський большевизм намагається оповити свою справді велетенську зброярню. Зокрема в цих «будівельно-монтажних роботах» напевно знайдуться перенесення й улаштування

на нових місцях тих воєнних підприємств, що їх большевики стягають до себе з окупованих теренів.¹¹⁾

VI. РОЗПОДІЛ КАПІТАЛОВКЛАДАНЬ МІЖ РЕСПУБЛІКАМИ, ЯК ВИЯВ БЕЗМЕЖНОГО НАЦІОНАЛЬНОГО ВИЗИСКУ ПОНЕВОЛЕНИХ НАРОДІВ, ТА ІНШІ ОЗНАКИ ПІД'ЯРЕМНОГО ЇХ БУТТЯ В МОСКОВСЬКІЙ КОМУНО-БОЛЬШЕВИЦЬКІЙ »ДЕРЖАВІ«.

Капіталовкладання на відбудову районів, пошкоджених війною, що їх призначено лише для РСФСР (Московщини) являють собою, щоправда, яскравий приклад панівного її становища в »рівноправній родині народів«. Він, цей приклад показує водночас справжню ціну комуно-большевицької »засади інтернаціоналізму«. Проте, — це тільки одна з ланок у довгому ланцюгу тих безоглядних утисків, що їх доводиться зносити поневоленим народам від хижої Москви. Багатовікова історія людства в своїх найтемніших сторінках блідне перед тим, що доконав за чвертьстоліття московсько-большевицький кат у ганебній справі мордування й грабунку поневолених народів. Та, вічна ганьба мусить впасти й на голови тих »сильних світу цього«, з-поза московсько-большевицької катівні, що безсторонньо приглядалися цій нечуваній масакрі. Згадаймо лише Вільсона, що в свій час забороняв будь-яке втручання в справи советської Москви, виголошуючи різні »демократичні свободи« на зразок своєї декларації. Нова п'ятирічка зраджує ще лютіші заміри московського комунобольшевизму супроти поневолених народів. Нова п'ятирічка несе їм нові злидні, хвороби, голод, мільйонові жертви. Свій похід на »гнилої запад« зміряє Москва встелити трупами поневолених народів, ще до того, як прийде до вирішального зудару.

Грубіші риси саме такого пляну поневолити народи, досить яскраво висвітлюються »республіканським« розподілом капіталовкладань у п'ятирічному пляні, а саме:

¹¹⁾ Як уже згадувалося, большевики в своїй історії ВКП(б) підкреслюють, що »страна Советів для будівництва своєї промисловости не могла вдатися до таких брудних джерел, як »грабунок переможених народів«... Але ця теорія, як бачимо, не перечить зовсім протилежній практиці большевиків, — мета виправдує засоби.

	мільярдів рублів	% %
РСФСР (Московщина)	179,0	65,4
УСРСР (Україна)	49,5	18,1
Білорусь, Узбекия, Казахія, Грузія, Азербейджан, Литва, Молдавія, Латвія, Кіргізія, Таджикия, Вірменія, Туркменія, Естонія, Карело-Фінляндія, разом	45,0	16,5
усього	273,5	100,0

»Своя рука владика« — ось засада, що її дотримується московський поневолювач супроти своїх колоній — «союзних республік». Але величезна перевага Московщини, що виникає з поданого до загального відома розподілу капіталовкладань, цим не обмежується. Спрямування, а тим більш — використання капіталовкладань залежить від «союзних республік» у найменшій мірі. Згідно з «засадою» знесення приватної власності та пов'язаної з цим «націоналізації» — удержавлення, все народне майно та природні багатства становлять, мовляв, власність «держави» — тієї чи іншої «республіки». В дійсності ж «націоналізація» — удержавлення є лише підступом, який «правно» обернув усе добро дотичного поневоленого народу в імперіялістичну власність Москви, заступленої на місцях відповідними облудами — «урядами советських соціалістичних республік».¹²⁾ Поневолений народ є тяглом, що мусить працювати не для себе, лише для Москви, яка висмоктує таким робом весь доробок поневоленого народу, та ще й від його «імени». Насвітлення такого безмежно під'яремного стану поневоленних народів вичерпно подає розподіл по «республікам» цих самих капіталовкладень, але вже в залежності від їх підпорядкування. В справі України директива така: «Затвердити обсяг капітальних робіт на 1946-50 роки по УСРСР в розмірі 49,5 мільярдів рублів, у тому числі по господарству **республіканського підпорядкування** 5,469 мільярдів рублів». Отже офіційно лише 10,9% усіх капіталовкладань знаходиться в роз-

¹²⁾ «Сатрапом Москви» в Україні, цебто «главою правительства УСРСР» є москаль Хрущов, наступник Постишева, теж москаля. Українців Чубара й Любченка, що виконували до того роллю «Квіслінгів» й не могли задовольнити Москву, було знищено.

порядженні України (УСРСР). — Решта — 89,1% — це капіталовкладання, узалежнені від ССРСР, цебто РСФСР, й отже по всім 16 «республікам» показують такий розподіл:

Капіталовкладання за підпорядкуванням

	«Все- союзним»	«Республі- канським»	«Все- союзним»	«Республі- канським»
	у мільярдах рублів		■ відсотках	
РСФСР (Моск.)	164,9	14,1	92,1 ⁰ / ₀	7,9 ⁰ / ₀
Решта 15 «рес- публік» разом	79,1	15,4	83,7 ⁰ / ₀	16,3 ⁰ / ₀

Наведені показники викривають незграбну спробу Московщини приховати від світу своє імперіялістично-фашистівське ество, мовляв, РСФСР має для своїх республіканських потреб навіть менше капіталовкладань, ніж решта «республік» (7,9% проти 16,3%). Проте тим уже не дасться замилити очі нікому, бо всі знають, що ССРСР то-тожній з РСФСР, цебто з Московщиною. Всесюзне підпорядкування для неї є тотожне з «республіканським», дорівнюючи 100% проти 16,3%, що їх підпорядковано всім іншим «республікам». В цьому випадку питома вага капіталовкладань, що вони одержують (15,4 мільярдів) становить у загальній вартості капіталовкладань (273,5 мільярдів)¹³ по ССРСР, у «республіканському» мірилі, лише 5,6%. Ось позірна політично-економічна міра «самостійности й суверенности» поневолення народів.¹⁴ Але й ці 5,6% є тільки блахман (фікція), бо в дійсності вони мусять становити частину «знаціоналізованого» — удержавленого добра на місцях, узалежненого таким чином від московського центру. Взаємовідносини між Москвою та іншими «республіками», як

¹³) Між іншим число 273,5 мільярдів рублів капіталовкладання по ССРСР у «республіканському мірилі не узгіднюється загальною вартістю усіх капіталовкладань (484,8 мільярдів) на 211,3 мільярдів. Сам собою насувається висновок, що ці 211,3 мільярдів становлять особливі, цебто воєнно-промислові капіталовкладання, як частка величезної воєнної машини.

¹⁴) Ось, що намагається сховати від світу своїм «посольством» від УСРСР Дмитро Зухерович Мануїльський! І таким примітивним ляльковим «балаганом» дурить Москва «демократичних блазнів». Адже відомо, що московський мандрівний Ванька-ручотю збирав свою славу лише серед вуличного шумовиння.

бачимо, можна окреслити таким реченням на комуно-большевицький копил: «це твоє, а то моє, але твоє є таксамо моє».

Зайво доводити нищівний вплив на розвиток продукційних сил поневолених народів а відтак на загальний поступ, цієї московської політики безоглядного грабунку.

»Республіканський« розподіл капіталовкладань за п'ятирічкою« вказує даліше поглиблення того особливого московсько-большевицького визиску поневолених народів, що має на меті обернення їх »республік« у сільсько-господарчі додатки лише сировинного значення. Жалюгідні капіталовкладання по»республікам« спрямовуються головним чином на використання їх природних багатств, як от вугілля й залізо в Україні, з рівнобіжним визиском людської сили їх народів, навіть не даючи можливості переробляти сільсько-господарську сировину на місцях у готові вироби.

Передбачене п'ятирічкою на 1950 рік виробництво головніших с.-г. продуктів виразно підкреслює лише такі пляни московського большевизму супроти своїх колоній— »республік«:

	олії	цукру	м'яса	масла тварин.	спирту й вина
у тисячах тон					
РСФСР (Московщина)	324	463	731	158	482,2
Україна (УССР)	—	1637	245	40	—
Білорусь, Узбекія, Казахія, Грузія, Азербайджан, Литва, Молдавія, Латвія, Кіргізія, Таджикия, Туркменія, Естонія, Карело - Фінляндія разом	270	294	325,2	76,1	132,8
	Питома вага виробництва в %%				
РСФСР	54,5	18,5	56,2	57,6	78,3
Решта 15 »республік« разом	45,6	81,5	43,8	42,4	21,7

Величезна розбіжність між вартістю капіталовкладань поза Москвою, (5,6%) і виробництвом с.-г. продуктів у них «республіканського» підпорядкування для всіх «республік», (від 42,4 до 81,5%) ясно виказує їх колоніальне становище в московській в'язниці народів.

Але помилкою було б думати, що сільсько-господарське спрямування «республік» поневолених народів дає для них принаймні кращі можливості прохарчування. Де там! Адже все належить «державі», а в ній, цебто в цій чи іншій «республіці», сидить сатрап Москви, який за «всесоюзними» приписами пильнує, щоб усі с.-г. продукти невідмінно потрапили до державних склепів. А звідтіть вони можуть витрачатися лише згідно з розпорядженнями уряду ССРСР, цебто Москви. Большевицька монополія на засоби споживання є так само безоглядно жорстока, як і цілий режим. Відомо, які великі карі спадають на порушників «первой заповіді о хлебопоставках государству», навіть якщо провина стосується лише часу відставлення хліба, наприклад, не зразу від молотарки. Зрештою цей заспів брентить і в п'ятиріччі, де заповідається: «Зміцнити дисципліну по виконанню зобов'язань по поставці державі с.-г. продуктів».

Монополія засобів харчування в руках комуно-большевицької «держави» є могутнім важелем з метою цілковитого узалежнення підвладних і особливо «націоналів» від себе, створення для них терористичного голоду та нагромадження, шляхом харчової спекуляції, коштів.

Голодні раби мусять якомсь рятуватися, — вони вдаються до крадіжок, інакше кажучи до відбирання своєї запрацьованої кривавиці потай. Але з цим «большевицька держава» дає собі раду. «Закон», що його видано в 1932 р. про «охорону соціалістичної власности» передбачає сувору в'язницю й заслання, або й розстріл за жмут зрізаних колосків. Особливо яскраво виявився голодовий тероризм московського большевизму в 1932—33 роках на тлі добрих урожаїв.

В цих роках Москва видерла від нещасного населення України та інших народів усі засоби харчування, а для нагляда за тим, щоб створений таким чином голод дав сподівані наслідки, було надіслано зокрема в Україну сатрапа — москаля Постишева. Цей кат, кермуючи численною армією посіпак з НКВД, зорганізував насамперед охорону кордонів

УСССР, щоб умираюче населення не могло передіставатися до тієї ж таки Московщини і купівлею за останній свій доробок свого ж таки хліба урятуватися від загибелі. Водночас ці самі посіпаки з допомогою неукраїнського, передовсім московського міського населення і їх дітей — комсомольців та піонерів — створили суцільну стежу колхозних ланів, щоб унеможливити селянам «расхіщати урожай». Між іншим у цей час до підручників початкових шкіл було залучено безмежний за своїм людожерним цинізмом вірш «Репорт Постишеву», де малюється відданість піонера «державі», яка полягає в тім, що він, охороняючи колхозний лан, схопив ненаситного класового ворога з мішком зрізаних колосків. Московський большевизм знаменито використав створений ним голод. Не лише було знищено мільйони «націоналів», але й обдерто до решти зацілілих. Були влаштовані особливі крамниці під назвою «Торгсін», мовляв, для торгу з «іностраницями» де, щоправда, можна було купити дещо з харчів, але тільки за золото або долари. А що ці речі большевики ще раніш «із'яли» в населення, то воно в більшості лише могло з заздрістю дивитися, як нечисленні вибранці долі виносили з «Торгсіну» жалюгідну кількість харчів за останню родинну пам'ятку — обручку, хрестик. А в цей саме час большевицькі посіпаки одержували з зачинених розподільників навіть помаранчі. На Московщині голоду взагалі не було.

Лиховісна директива п'ятирічки, а саме: «забезпечити охорону громадської колхозної землі й колхозної власности», кидає яскраве світло на цю людожерну політику московського большевизму.

Передбачено на 1950 рік, за п'ятирічкою, виробництво голівніших с.-г. продуктів зовсім вилучає в Україні олію й спирт. Ось найбільш темний приклад московського колоніального визиску України і водночас нищення її продукційних сил.¹⁵⁾ Адже за п'ятирічкою на 1950 рік передбачено в Україні аж 800.000 га соняшнику, не рахуючи інших олійних культур, що повинно дати кругло 1 мільйон тон збутововиробничого насіння, отже понад 250.000 тон олії. Але ця олія

¹⁵⁾ А в цей саме час Москва влаштовує «всеслов'янські» конгреси, натягаючи на себе маску «освободительниці». Хіба це ясно, що московсько-большевицький панславізм є не лише реакційноімперіялістичним блахманом, а леж й зрадою тому ж таки слов'янству?

добувається не в Україні, а в Московщині. А для цього ворожай соняшникового насіння, одержаний у висліді важкої праці українського селянина, перекидається до Московщини, марнотратно завантажуючи водночас транспорт. Більш того, звідсіль випливає, що капіталовкладання за п'ятирічкою не враховують відбудови олійниць в Україні. Навпаки, зацілілі після війни олійниці певно будуть розібрані й перенесені до Московщини. І це теж посередньо промовляє за воєнне спрямування п'ятирічки, в супроводі обдирання» республік». Але Московщина, виробивши олію й залишивши в себе цінне джерело білковини — соняшникового макуху, — буде не тільки збивати капітал на спекуляції, — це ще півбиди — вона просто не випустить олію на продаж для «націоналів», хіба, що якусь там дрібку її. Олію споживе «старший брат», а решту відтаскає закордон...

Та не менш обурливою справою є виробництво спирту, що його сировиною є передусім відпадок бурякового виробництва — маляс. Якщо питома вага виробництва цукру на Україні становить у «всесоюзному» мірилі 68,4%, а в Московщині — лише 19,3%, а натомість спирт в Україні не виробляється, коли його виробництво в Московщині повинно досягти 78,3%, — то це значить, що маляс, так само як і соняшникове насіння, буде перекидатися в Московщину, а зацілілі спиртові фабрики в Україні будуть розібрані. Обробіток тих 830.000 га цукрового буряка, що їх передбачено на кінець п'ятирічки на Україні, повинен поглинути щонайменше 80 мільйонів трудовнів праці, передусім українського жіноцтва. І цю працю, важку криваву працю, у вигляді цукру й малясу, має висмоктати ненажерлива Москва, без того, щоб бодай сяк-так задовольнити потреби місцевого населення.¹⁶⁾ Дальша розбудова залізничих чотириторових шляхів за пляном п'ятирічки Донбас-Москва, Донбас-Поволжжя саме тому й передбачена, щоб краще виконувати завдання смоктів крові й поту українського народу. Але спирт, у вигляді передусім горілки, Москва завжди використовувала для найрозрахунковішої спекуляції, одержуючи від нього величезні зиски. Тепер, за остаточного (тотального) змонополізування всіх без винятку засобів споживання, починаючи

¹⁶⁾ Адже населення майже не бачить цукру, якщо не рахувати тих 1—2 кг, що воно його одержить на рік (!) на родину та й то з нагоди «свята Жовтневої Революції».

від хліба й кінчаючи горілкою, остання виявиться ще міцнішим засобом для нагромадження коштів для будівлі московсько-большевицької воєнної машини.

Якщо виключити з обсягу виробництва Московщини збільшену, за рахунок української сировини левину частку олії й спирту, то вийде, що цей удав і надалі залишається «потребляючий», цебто утриманцем «націоналів». А це тим більше, що виробництво тваринних продуктів — м'яса й масла — в Московщині будується з одного боку на паші, частково приставлюваної з «республік» (приклад української соняшної макухи), а з другого — на безпосередніх «поставках» худоби, знову ж таки з тих самих «республік».

З інших ознак під'яремого буття «республік» варто згадати про те, що в той час, коли **Узбекія, Казахія, Азербайджан, Киргізія, Таджикия, Вірменія й Туркменія** плакають усі, за п'ятирічкою на 1950 р., посіви бавовника на площі 1.515.400 га, — переробка його до тканин на місці складає лише 10,1%. Натомість Московщина, що не сіє жодного га цієї працемісткої культури, переробляє 86,8%, уділивши лише Латвії та Естонії 3,1%, оскільки їх підприємства ще не потрапили під розбирання. В той час, коли на місці вирощування бавовника, будівництво текстильних підприємств, разом із старими, не перевищують 10% спроможности переробки, п'ятирічка заповідає: «продовження розвитку бавовняної промисловости в Сибіру — на Алтаї, Новосибірську, а також в Астрахані, Уфі, Челябінську, Кузбасі»... Та сама бавовна в вигляді нужденної кількості тканини, але за надзвичайно високими цінами, повернеться тим «націоналам», що її важко запрацювали, складаючи таким робом свій причинок до збільшення колоніяльного зиску московсько-большевицької «держави».

Подібно до цього стоїть справа і з переробкою чаю. **Грузії**, що плакає (на 1950 р.) усі 57.900 га цієї культури дозволено лише первісну обробку врожаю, остаточну ж бере на себе й, зрозуміло, теж з колоніяльним зиском, Московщина.

А чи ж можуть «націонали» залишити собі бодай потрібну кількість овочів своєї праці, інакше кажучи не віддати їх усіх ненажерливій Москві? Ніколи не можна забувати, що все належить «державі». Мета комуно-большевицького планування не лише замаскувати рабовласницьку природу її. У ще більшій мірі це планування являє собою драконівський

наказ про розмір виробництва й відставлення наслідків його «державі» — під виглядом продажу — «поставок». Приклад хліба, що його колгоспи повинні віддати «державі» по 8—10 рублів за 1 цн зерна тоді, коли за хліб у них вона бере по 1,5—2 рублі за 1 кг, ясно показує як виглядає цей продаж чи «поставка» з боку населення. А нехай воно спробує ухилитися від нього. Зараз же знайдуть «зачінщів», що їм причеплять тавро «ворога народу». А вислід короткий — Сибір або розстріл. Зрештою чого може сподіватися людина, на яку напав злодій з ножом в руках, вимагаючи грошей?

Якщо наприкінці п'ятирічки зернові культури у всіх 15 (поза Московщиною) «Союзних Республіках» передбачено на 37,862 мільйонів га, то при врожаї 1,2 тони на га і 60% збутового зерна, загальна його кількість, що потрапить до рук «держави», становитиме 27,26 мільйонів тон. Звідсіля можливий чистий зиск її, виходячи з цін купна зерна — продажу хліба, складатиме щонайменше 35 мільярдів рублів. Ось що заробляє комунобольшевицька Москва на чужих народах лише на одному хлібі за 1 рік.

Між іншим розподіл посівної площі наприкінці п'ятирічки по зернових, незернових та технічних культурах має такий вигляд (у %):

	зернові	незернові	технічні
РСФСР (Московщина)	68,4	24,4	6,2
Решта 15 «республік» разом	63,4	27,0	9,6

Тут зовсім не йдеться про сприяння «республікам», мовляв, про інтенсифікацію, що в нормальних умовах дає більші користі. Вся бо продукція залежить від московської комуно-большевицької «держави». Справа в збільшенні навантаження працею — в більшому обсязі саме для чужонаціональних громадян.

Посів цукрового буряка в Україні наприкінці п'ятирічки, передбачено на 830.000 га, що, при врожаї 19 тон на га, дасть 15,77 мільйонів тон цукрового буряка і з того в колгоспах 90%—14,193 мільйонів тон. За цю кількість цукрового буряка «держави» заплатить колгоспному селянству України по 20 рублів за тону, разом 283,86 мільйонів рублів, а за вироблений цукор, що за обліком п'ятирічки, мав би становити 1,4638 мільйонів тон, ця «держави» вторгує (за ціною 5,5 рублів за 1 кг) понад 8 мільярдів рублів. Якщо вартість переробки цього буряка, рахуючи за собівартістю 1 кг цукру по 0,5 рублів, становитиме 447,79 мільйонів рублів, то чистий

зиск, що його здере таким робом «держава», цей безприкладний монополіст, з населення, виноситиме 7,6 мільярдів рублів лише за 1 рік. Щодо України — це колоніальний зиск на користь Московщини за рахунок українського народу, що запрацював цей цукор.

Відповідні розрахунки, виходячи з собівартости спирту 96° — 0,8 рублів за 1 літр — і «державної» ціни на горілку 43° — 12 рублів, за 1 літр — показують, що той український маляс, який помандрує на Московщину (2,13 мільйонів), принесе їй теж понад 11 мільярдів рублів чистого колоніального зиску.

Виробництво олії наприкінці п'ятирічки в «республіках», якщо скреслити 250 тис. тон її з рахунку Московщини на користь України, бо ця олія виробляється з українського соняшника, — складатиме 520.000 тон. Собівартість 1 кг олії становить 0,9 рублів, але «державна» ціна її — 12 рублів. Колоніальний зиск московсько-большевицької «держави» на олії, що її здобудуть працею «іногородці» становитиме 5,772 мільярдів рублів за 1 рік, не рахуючи макухи.

Ті 116, 1 тисяч тон тваринного масла, що його повинні наприкінці п'ятирічки виробити «союзні республіки», поза Московщиною, дадуть комуно-большевицькій «державі», виходячи з жалюгідної ціни на молоко з рахунку «поставок» від колгоспів — 0,1 рублів за 1 літр (3% товщу) — і величезної ціни на масло — 28 рублів за 1 кг, — при собівартости його 4 рублів, — отже теж добрий колоніальний зиск, а саме 2,78 мільярди рублів, не рахуючи зиску від продажі сиру.

Бавовник, що його плекають Узбекия, Казахія, Азербайджан, Кіргізія, Таджикия, Вірменія й Туркменія, переробляється на 86,8% в Московщині що згідно з п'ятирічкою, виказує 4,1855 мільярдів метрів (за всі 5 років). Собівартість 1 метра тканини становить пересічно 0,5 рублів, а «держава» продає її за 5—6 рублів. Чистий зиск, що його збере Московщина за рахунок праці «націоналів», втіленої в бавовні, перевищуватиме 20 мільярдів рублів, не рахуючи тієї бавовни, що піде на виробництво вибухових речовин.

Величезні зиски дають комуно-большевицькій «державі» ліси. Їх, справді, по-хижацькому винищують. Вивіз дерева закордон передбачено в кількості 307,1 мільйонів кубометрів і з того числа з України, Білорусі, Латвії, Естонії і

Карело-Фінляндії 77,1 мільйонів, цебто 25%. Впадає в очі, що Московщина, яка має принаймні в 20 разів більше лісу, поспішає зрабувати його в «республіка». Особливо винищується тепер ліс на західно-українських землях, в Карпатах, що загрожує зміні режиму опадів у бік посухи для цілої східної Європи в майбутньому.

А скільки зиску дають *»державі« добровільно-обов'язкові »мясопоставки« з боку тих самих »республік«, за рахунок недоживлювання »націоналів«? Державна ціна на м'ясові вироби, перевищує її собівартість щонайменше в 10 разів. Але справжнім вершком »інтересу« є шкіряне взуття. Пара чобіт, що їх собівартість не перевищує 15—20 рублів, »держава« потрапляє продавати за 500—600 рублів. А нехай спробує той чи інший »щасливий громадянин« вичинити сам собі якусь там шкіру? Невідмінно опиниться в в'язниці. В цьому бо полягає змісл остаточної монополізації московсько-большевицького »державного« капіталізму, що остаточно скасував приватну власність і обезвласнив нарід.

Приклади подібної московсько-большевицької спекуляції і особливо на овочах праці »націоналів«, видираних у них живосилом, можна наводити без кінця. Але й поданих досить, щоб висвітлити питання, звідкіля бере московський большевизм левину частину коштів на індустріалізацію передусім Московщини — не союзних »республік«.

Певна річ, що деякі матеріяльні злидні доводиться зносити й москалям — носіям большевизму й інстинктивно-нестримним напасникам. Але ці злигодні, як внутрішня справа самих москалів, в їх готуванні до світових підбоїв, — ніщо в порівнянні з тією темною нуждою, в якій животіють »націонали«. Дуже добре показує це також плян житлового будівництва в п'ятирічці, на 1946-50 роки:

	Разом площі		У тому числі	
	державної й недержавної		в районах окупації	недержавно і
	ш. м.	т. %	ш. метрів	
РСФСР (Московщина)	58,856.000	66,8	11,261.000	?
Україня, Білорусія, Узбекія, Казахія, Грузія, Азербайджан, Молдавія, Латвія, Литва, Киргизія, Таджикия, Вірменія, Туркменія, Естонія й Карело-Фінляндія				
разом	27,728.000	33,2	— —	?
Усього	86,584.000	100,0	11,261.000	12 міль.

У самій столиці комуно-большевицької «держави» — Москві передбачено збудувати за п'ятирічку 3 мільйони кв. м. житлової площі, не рахуючи відбудовної направи існуючих житлових приміщень, тобто більше ніж у цілих «республіках» по одинці. Так, наприклад, у дуже знищеній Білорусії, з її 8 мільйонами населення, передбачено збудувати лише 2,7 мільйонів кв. м. Беручи загально розмір житлового будівництва по «республікам», пересічно на душу населення не досягає й 0,5 кв. м.

Усі директиви п'ятирічки, щодо житлового будівництва, то окремим «республікам» мають однакове (стереотипове) звучання, на зразок: «встановити на 1946-50 роки плян введення в дію державного житлового фонду в містах... республіки в розмірі ... кв. м». — Отже в «містах», цебто там, де живе переважно комуно-большевицька кляса-каста взагалі й як намісник (резидент) Московщини в «республіках» — зокрема.

Ніде в світі, серед так званих цивілізованих народів, немає такої величезної різниці між містом і селом (городом і деревней), як на теренах московської в'язниці народів й особливо в «республіках». П'ятирічка, як бачимо, нічого не передбачає для усунення цієї різниці, як ознаки колоніально-февдалного визиску селянства. Навпаки, ті різниці ще більше загострюються. Жалюгідні тісні хижі під соломою, без будь-яких обслуг, з глиняною долівкою, з маленькими віконцями, — ось символ упослідження селянства в московсько-большевицькій «державі» на тлі її нахабних претензій до світового панування. Але війна здешаткувала й ці хижі, примусивши селянство вдатися до землянок. Адаже ліс іде закордон, щоб перетворитися в валюту для купівлі промислового устаткування для воєнних цілей, або для підпирання комуністичної пропаганди.

П'ятирічка передбачає будівництво 12 мільйонів «недержавної» житлової площі цебто тієї, яка повинна повстати за рахунок використання коштів самого населення. Певно це й буде будівництво жител на селі, але за його власний рахунок у той час, коли всі плоди праці селянства за безцінь загібає «держава».

Який же змісл має будівництво «державної» житлової площі, що становить 86,2% усіх передбачень «п'ятирічки»? В умовах знесеної приватної власности помешкання, що

його одержують робітники чи службовці — не члени ко-
муно-большевицької кляси-касти, — стає знаряддям даль-
шого їх закріпачення і визиску. »Державне« підприємство,
надаючи житло робітникові, відбирає від нього таким ро-
бом ту решту свободи, що її він мав ще до того. Адже цього
робітника за якусь незначну провину, чи може за те, що він
чимсь не сподобався директорові, або іншому членові три-
кутника¹⁷⁾, можуть звільнити з роботи, й, отже, викинути
на вулицю навіть серед зими, зовсім не зважаючи на те, що
плату за помешкання заплачено. Та треба знати, що комірне
звичайно дорівнює 25—30% заробітку.

П'ятирічка передбачає будівництво 11,261 мільйонів кв.
метрів житлової площі для відбудови руйнованих окупа-
ційою районів РСФСР, цебто Московщини, обминаючи куди
більш знищену Україну, Білорусь, Молдавію, Литву, Есте-
нію і Карело-Фінляндію. Але така вже природа фашизму
взагалі й московського тоталітарного — зокрема.

Московський комуно-большевизм визначає «союзним
республікам» долю сировинних додатків у всіх без винятку
галузях господарства. Грабування надрів землі й природних
багатств у «республіках», з перекиданням сировини й напів-
виробів до Московщини, хижацьке використання видобутої
їхніх с.-г. можливостей з висмоктуванням видобутої
продукції — супроводиться жахливим визиском робочої
сили поневолених народів, аж до виснаження й го-
лодової смерті. З допомогою таких злочинів і грабунків
московський комуно-большевизм розбудовує свою промисло-
вість і кує зброю для майбутніх підбоїв, намагаючись водно-
час здешакувати поневолені народи й перетворити «рес-
публіки» в географічне поняття з московським змістом,
тобто комунізувати їх своїм етнічним елементом.

¹⁷⁾ »Трикутник« — це цупка система визиску робітника на під-
приємстві, що складається з адміністрації (комуністи), партійного
осередка (теж комуністи) і профспілки (так само комуністи). З побудовою
»державного« монополістичного капіталізму, профспілки
втратили своє значення організації для захисту робітництва. Навпаки,
профспілки дбають тепер лише про інтереси »державного« підпри-
ємства — не робітників. А що »держава« є лише формою замаско-
ваного володіння всього народнього добра московською комуно-
большевицькою клясою-кастою, то профспілки виконують безпо-
середньо ролю батіжків, тяжіючих над робітництвом.

VII. П'ЯТИРІЧКА Й НАГРОМАДЖЕННЯ КОШТІВ ДЛЯ ЇЇ ВІДПОВІДНОГО, ЯК ПРИЧИНА ДАЛЬШОГО ЗНИЖЕННЯ МАТЕРІАЛЬНОГО Й КУЛЬТУРНОГО РІВНЯ ЖИТТЯ НАРОДУ.

П'ятирічка обминає питання про джерела коштів для її здійснення. Відповідне місце п'ятирічки звучить дуже загальною, а саме: »Забезпечити високі темпи нагромадження, передбачивши обсяг централізованих вкладів для відбудови й розвитку народнього господарства«... Ото й усе Жодних дальших пояснень п'ятирічка не дає. Але цю прогалину досить легко заповнити.

Подані в свій час приклади московсько-большевицької «державної» спекуляції харчевими засобами, стосуються і зв. мирного часу до війни. Тепер, після неї, коли йде шапелене готування до «последнего боя», ця спекуляція стала ще більш розхристаною. Паризький часопис «Самді Суар» (ч. 68) подав до відома, що рада міністрів ССРСР ухвалила в 1946 р. збільшити ціни на офіційному ринкові, цебто в системі «Госторга», і зменшити їх на вільному ринкові.

Пригадуємо, що в ССРСР є аж три ринки: «державний», «вільний», «чорний». «Державний» або офіційний ринок — це спекуляція від «держави»; «вільний» — це толеровані «державою» купно й продаж речей широкого вжитку між населенням; «чорний» (спід поли) — це спекуляція тими самими речами, коли їх стає вже дуже обмаль на «вільному» ринку. «Вільний» ринок дає державі великі зиски, які назбирує вона, стягаючи з продавців ринкове або башарне мито («містове»).

Ці зміни, щодо головніших засобів споживання схвалено в такому вигляді:

	ціни за 1 кг у рублях на ринках			
	„Госпторгу“		„Вільному“	
	старі	нові	старі	нові
хліб	1,7	5,0	18,0	12,0
масло	28,0	75,0	216,0	140,0
цукор	5,5	15,0	90,0	60,0
м'ясо	14,0	36,0	200,0	140,0
сир	32,0	70,0	186,0	140,0

Існування «вільного» ринку й вельми високі ціни на ньому спричиняються постійним браком найпотрібніших речей в системі «Госторга». Московський більшовизм піклується не про людей, — якби то піднести рівень їх життя, — а про озброєння, — якби то потрапити більше тих людей винищити. З другого боку цей «вільний» ринок є водночас заслоною для «державної» спекуляції. Саме тому він і визнається.

Нові, підвищені ціни «Госторгу» дещо вияснюють як треба розуміти настанову п'ятирічки про «забезпечення високих темпів нагромадження». Не треба великого глуму, щоб збагнути, що «високі темпи нагромадження», — це, власне, система стягнення назад у «державу» уділеної підвладним заробітної платні поза видатками їх на жалюгідне існування, без можливості повного відновлення робочої сили. Нові підвищені ціни становлять важливу складову частину цієї системи, але не єдиною.

Варто підкреслити, що в той час, коли ціни на продукцію села дають «державі» змогу грабувати селянство, — нові підвищення ціни «Госторга» спрямовані передусім на грабунок робітництва.

Що являє собою «державне» підвищення цін? Ясно, що це є навмисне знецінення грошей, або, як кажуть, інфляція, з цією самою метою грабунку населення.

Для ясності візьмім приклад. Уявім собі, що на час підвищення цін певний робітник мав 75 рублів. До підвищення цін він міг купити за них по «державній» ціні 2,68 кг масла, а після цього — лише 1 кг. Левину частину праці, що її робітник віддав за 75 рублів, загарбала таким робом «державою».

Звідсіля виходить, що кожний новий випуск грошей, зрозуміло, паперових — емісія «бумажних деньзнаков» — являє собою в певній частині чистий зиск, здобутий «державою» за допомогою привласнення праці підвладного, що він її вже віддав до того часу. Емісія це — так би мовити, грабунок минулого часу («заднім чіслом»). Підвищення заробітної платні підвладним є у цьому випадку лише маскуванням грабунку. Справді, навіщо «державі» збільшувати однією рукою ціни на засоби споживання, а другою — підвищувати заробітню платню, якби вона не мала на цьому зиску? — Завжди пам'ятаймо, що маємо до діла з держав-

ним монополістичним капіталізмом. Дійсно підвищивши ціни на засоби споживання, «рада міністрів ССРСР» збільшила водночас і заробітну платню, але лише тим підвладним, що одержують менше 900 рублів на місяць, щоб було з чого їх ограбувати, згідно з своїми хижацькими намірами.

За «політикою цін» та емісією «бумажних деньзнаков» велику вагу для обсягу й темпів «нагромадження» мають «добровільні» позики, що відповідно зменшують і без того дуже низький заробіток працівника. Що до рівня заробітної платні директива п'ятирічки устійнює, що в 1950 р. чисельність усіх робітників і службовців повинна становити 33,5 мільйонів, а фонд заробітної платні має дорівнювати 252,3 мільярдів рублів. Отже, пересічно на 1 працівника припадатиме кругло 7530 рублів на рік, або 627,5 рублів на місяць. Між іншим п'ятирічка зазначає, що пересічна заробітна платня одного працівника за всі 5 років становитиме 6000 рублів, цебто 500 рублів на місяць. Якщо взяти за основу розрахунків навіть 627,5 рублів на місяць, то вийде, що робітники мусітимуть жити в великій нужді. А тут ще й ті позики. Адже відколи большевики прийшли до влади, населення не вилазило з них. «Позики ж добровільні» — помислить хтось з «демократичних блазнів». Так, так... А спробуйте навіть тільки утриматися від голосування за таку «добровільну» позику. «Ворог народу» й Сибір — ось, що чекало б такого сміливця. Позики безперервні. Скінчиться стягання однієї, починається стягання другої. Дорівнюють вони щонайменше 100-200% місячної заробітної платні, тобто 10-15% річної. Позики становлять справді чистий зиск «держави», що обумовлюється з одного боку наддуваням навмисним знецінюванням грошей (інфляцією), а з другого — тим, що коли надходить час звороту позики населенню, то «держава» оголошує реконсервацію, цебто продовження первісного терміну ще на якихось 10 років.

Про міру «державного» грабунку населення може свідчити такий приклад. Якщо той чи інший громадянин віддав «державі» в 1927 році 500 рублів позики й тоді за ці гроші можна було купити корову, то вже в 1937 році він ледве чи купив би за них чоботи. Але й цю можливість відбирається реконсервацією позик.

Робиться це теж «добровільно», бо «держава» знайде завжди якогось «відданого соціалізові» громадянина, що

десь на зборах у Москві висуне відповідну пропозицію, і закличе всіх піти за його прикладом. А ну нехай хтось відстане...

Великі тягарі для працівника становлять різні, теж «добровільні» датки та податки. Членство й то обов'язкове в таких організаціях, як от Мопр¹⁸⁾ або Осоавіяжем, а також у різних тимчасових, як на допомогу китайській «демократії», еспанським революціонерам, тощо коштує не менш ніж 5% заробітку. Прибутковий і культурний податок разом складають теж біля 5%. Членство в профспілці коштує до 2%. За цим усім приходять збірки на різні можливі й неможливі цілі, от хоча на будівлю пам'ятника Ленінові». Варто уявити собі, що такі витрати, як на радіо теж мають примусове, чи то пак добровільне забарвлення. В московсько-большевицькій державі під радіо розуміється радіовідтворювач (радіорепродуктор), злучений з урядовою радіостанцією дротом. Але таке «радіо» править передусім за річище большевицької пропаганди, тому ухилитись від нього небезпечно — «державна» може це вважати за нехить до неї. Видатки на радіо теж забирають біля 1% заробітку.

Значити треба, що у московсько-большевицькій «державі» самостійні радіоурядження з власним приймачем є заборонені. Коли б знайшли в підвладного таке радіоурядження, його може чекати Сибір, а то й розстріл. Тому закордонні радіонадачі до населення не доходять, а на сумління протилюдської комуно-большевицької кляси-касти вони не вплинуть.

Усі побори й відрахування з працівників в вигляді позик, пожертв і податків складають разом не менш 25—30%, а з платою за помешкання 40—50%. Якщо взяти за основу не 627,5 рублів місячної заробітньої платні на прикінці п'ятирічки, а, в найкращому випадку, навіть 900 рублів, припустивши підтягнення до цього рівня працівників з низьким заробітком, на що «державна» ніколи не піде, то вийде, що на всі інші потреби той чи інший працівник матиме лише 450-500 рублів на місяць. Тепер уяв собі, що такий працівник є одружений і має дитину та когось одного зі старих батьків. Відповідні обрхунки пока-

¹⁸⁾ Мопр (міжнародне товариство допомоги революції) являє собою фінансову організацію Комінтерну.

жуть, що й така, чисельно невелика родина може лише животіти, а не жити. Якщо цій родині все щаститиме купувати в «Госторге», то її грошові можливості не перевищуватимуть 900-1000 поживних калорій на особу денно тоді, коли треба щонайменше 1500-2000. А де ж узяти одяг, взуття, книжку тощо? Через те, поруч з робітником мусить «рівноправно» працювати й його дружина, занедбуючи своїх дітей, або відмовляючись взагалі від материнства. Але й цієї праці подружжя не вистарчає для сякого-такого вирівняння бюджету родини. Отже, залишається єдине — красти. **І крадуть, усі крадуть, відбираючи таким чином в «держави» свою кривавицю.** Проте «держава» не робить собі клопоту з цього. «Злодії» дістають кару і стають уже справжніми невільниками, сприяючи цим здійсненню п'ятирічки, бо за примусову працю в'язнів зовсім не треба платити.

Про дальше зниження матеріального рівня життя підвладних, що його несе їм п'ятирічка, виразно промовляє її настанова щодо «крамообігу й споживання». Загальний розмір роздрібного крамообігу «державної і кооперативної торгівлі»¹⁹⁾ в 1950 році повинен становити 275 мільярдів рублів, тобто лише 127 рублів на душу населення (180 мільйонів), або на умовну родину в 3-4 душі — 508 рублів на місяць. Якщо узгляднити селянство, що не одержує заробітної платні, а проте візьме якусь участь у цьому крамообігові, припускально на 40% , то вийде, що його обсяг навіть не може покрити тієї вже зменшеної заробітної платні, яку одержить працівник після сплати позик і податків. Зрештою самі большевики не соромляться виступити в своїй п'ятирічці з директивою про те, щоб «збільшити виробництво і продаж для населення краму широкого вжитку в 1950 році до таких розмірів: посуду 260 мільйонів штук, склянок 160 мільйонів штук, меблів на 1,2 мільярда карбованців...» Ось як має виглядати під цим оглядом «плян підвищення матеріального рівня життя народу» за п'ятирічкою. **Адже на душу населення припаде лише по 1½ штуки посуду**

¹⁹⁾ Кооперація в московсько-большевицькій «державі» вже давно перетворилася на «Госторг». У містах останній натяк на кооперацію зник ще перед 15 роками. А на селі з колишньої торговельно-кредитової кооперації большевики теж витрусили її зміст, зробивши з неї вимінний додаток «Госторгу». Крам, що потрапляє на село по лінії «Госторгу» за гроші не продається — лише за продукти: яйця, клоччя, тощо. Ось як сама «держава» поважає свою власну валюту.

і менше ніж по 1 склянці! Очевидячки, населення ще в 1950 році буде примушене користуватися старими бляшанками від консервів, одержаних під час війни від англосасів на підставі закону про позику й оренду. Щодо меблів, то виробництво їх на душу населення не заважить і 7 рублів! Ще жалюгідніші показники виказує виробництво радіоприймачів, роверів (велосипедів), фотоапаратів, годинників, кравецьких машин, патефонів. А зате московський комуністичний режим має виробити в 1950 році понад 20 мільярдів самих набоїв!

Квалітет виробництва речей широкого вжитку для населення, стверджуючи ще раз воєнне спрямування п'ятирічки, обумовлюватиме відповідне перенесення осередку ваги з «Госторга» на «вільний» і чорний ринки. Звідсіль випливатиме далі посилення злиднів населення й особливо більшої його частини, що не має «торговельного» хисту, щоб спекулювати на «товкучках» різним старим «барахлом». Проте розшарування населення під цим оглядом, як наслідок внутрішньої торговельної політики московського більшовизму, що несамовито готується до війни, провадиться також, але вже свідомо і в міжнаціональному мірилі. **Коротко кажучи, «старший брат», що завжди грабував поневолені народи, більше бере собі. Він дає і дасть більше в систему «Госторга» по РСФСР, а не по іншим «союзним республікам», підкреслюючи своє понуре фашистівське ество.**

Немалу вагу в системі «нагромадження» коштів для здійснення п'ятирічки, інакше кажучи в системі зниження матеріального рівня життя народу, має «заробіток» на справі соціального забезпечення народу. Надходження коштів від «державних» підприємств і установ на «соціальне страхування» (забезпечення) робітників і службовців за 1946-50 роки мають становити 61,6 мільярдів карбованців, що становить лише 6,1% фонду заробітної платні, за всю п'ятирічку (1005 мільярдів рублів). Між тим інша настанова п'ятирічки, а саме в галузі «культури й охорони здоров'я» має таке звучання: «підвищити державні витрати на культурно-побутове обслуговування трудящих міста і села, тобто витрати на соціальне страхування, освіту, охорону здоров'я, підготовку кадрів державних трудових резервів, допомогу багатодітним і самотнім матер'ям, допомогу сім'ям

військово-службовців і інвалідам війни, а також на культурно-побутове обслуговування робітників і службовців до 106 мільярдів рублів у 1950 році». Отже на всі ці потреби, що охоплюють майже все матеріальне й культурне життя народу, поза чисто харчовими справами, «держава» уділює такі малі кошти. Та треба зважити на те, що серед них певне місце займають витрати на дальшу комуністичну яничаризацію дітей і молоді та пільги військовикам, що радше повинні входити до складу витрат на військо. Але треба подивитися, з чого складаються ці 106 мільярдів. Якщо вилучити згадані прибутки від «державних» підприємств і установ на соціальне страхування», що в 1950 році складатимуть припускально 15 мільярдів рублів (25% від 61,6 мільярдів), то залишиться решта в 91 мільярдів рублів. Згадаймо тепер про прибутковий і культурний податок з працівників біля 12 мільярдів рублів (5% від 252,3 мільярдів рублів заробітної платні в 1950 році), що перетворюються на «державні» кошти; віднявши їх, одержимо 79 мільярдів рублів. Невідомо, скільки саме здирають з селян отого «самообкладання», що має правити за прибутковий і культурний податок з них. Відомості дають підставу твердити, що «самообкладання» села перевищує в 3-4 рази прибутковий і культурний податок міста, отже становить не менш 40 мільярдів. В усякому разі самовихваляння «держави», що вона, мовляв, уділює від себе кошти на видатки «в галузі культури і охорони здоров'я», не мають рації. Як бачимо, участь «держави» в них не перевищує 50%, а решту вкладає безпосередньо сам нарід.

Як саме здійснює «держава» соціальне забезпечення — «соцстрах», — про це виразно промовляють її «закони». Відомо, що допомога робітникові під час хвороби може коливатися від 0 до 100% заробітної платні в залежності від часу його праці на одному підприємстві. В московсько-большевицькій «державі» злидні постійні. Через них людина завжди намагатиметься шукати кращого, мандруючи з місця на місце, не зважаючи на кару в зв'язку з «декретом» про закріплення (тобто закріпачення) її на одному підприємстві. Посилені мандри вимушує також большевицький терор. Людина нерado затримується довго на одному місці, бо інакше вона ризикує опинитися в лавах «ворогів народу». Адже НКВД «все знає й нічого не забуває». У наслідок цього

час праці людини на одному місці коротенький через це й зниження «соцстраху». Мало таких робітників, які під час хвороби одержуватимуть 50-75% заробітної платні — більшість мусить задовольнитися 25%, якщо не нулем.

Але більше 3 місяців «соцстрах» все одно не виплачується. Після впливу цього речення хворого переводять до інвалідів, а тоді він може розраховувати лише на 33—66%, але вже не від заробітної платні, скажемо 400-500 рублів — тільки від т. зв. максимуму 150 рублів на місяць. А такого «соцстраху» не вистарчить уже й на самий хліб з Госторгу». Ось як виглядає «сталінське піклування про трудящих». Ось як заробляє «держава» навіть на соціальному забезпеченні своїх підвладних у місті. Але на селі немає й цього. **Большевицька система трудовнів не визнає хворого селянина.** «Наслідки господарювання» в колгоспі розподіляються суворо за трудовднями, а через те відпадає соціальне забезпечення селянства на випадок тимчасової непрацездатності через хворобу, вагітність, тощо.

В зв'язку з цим завжди треба пам'ятати, що в московсько-большевицькій «державі», через скасування приватної власності й цілковите обезвласнення, людина не має змоги сама здобувати собі засоби до існування в себе, поза виробними цією «держави». Людина мусить, як той пес, дивитися в руки комунобольшевицької кляси-касти, що вона зволить їй кинути зі свого столу. Натомість ця кляса-каста, володіючи всім добром народу та здобутками його праці, може досхочу використовувати і «соцстрах». Розкішні курорти й будинки відпочинку на Кавказі, Криму та в інших місцях широко відчинені для комунобольшевицьких володарів та їх посіпак, а не для кляси рабів. Щоправда, туди може потрапити і хтось з останніх, але лише для меблів, для «показа заграничним гостям».

Про міру комуністичної яничаризації дітей і доросту свідчать дотичні настанови п'ятирічки, де передбачається «довести кількість дітей у дитячих садках у 1950 р. до 2,26 мільйонів, тобто збільшити вдвічі проти 1940 року», немов би справа чать дотичні настанови п'ятирічки, де передбачається «довести в 1950 році число місць у постійних дитячих яслах до 1,251 мільйона проти 0,859 мільйонів в 1940 році»²⁰. Постійні ди-

²⁰) Крім постійних дитячих ясел є ще й тимчасові, куди матері щодня заводять своїх дітей на час своєї денної праці на виробництві.

тячі ясла, інакше мають назву «Фонд Сталіна». Великі злидні а також деморалізація стоять на перешкоді до створення родини. «Фонд Сталіна» має на меті виховання безбатченків. Цей «фонд» має завдання вишукувати їх і відбрати в «одіноких матерей»²¹). П'ятирічка згадує також про виховання в дитячих будинках сиріт, що втратили батьків під час війни, не згадуючи взагалі про кількість дітей у цих будинках. Але про це дуже незручно згадувати, бо тоді довелося б назвати величезне, справді, астрономічне число — порядку 10 мільйонів. «Держава» добре знає, що населення дитячих будинків складається головню з сиріт (безпрізорних²²), що залишилися після батьків у той або інший спосіб зліквідованих нею ж — розстрілами, голодом, холодом, убивчою працею.

Величезна кількість дітей у дитячих садках, яслах (постійні й непостійні) і будинках показує не лише міру яничаризації дітей і юнацтва, а через те ступінь розкладу «советського общества», поглинаючи не менше 15-20 мільярдів рублів у «галузі культури й охорони здоров'я» за п'ятирічним пляном. Це свідчить про дальше затиснення касарняного режиму в московсько-большевицькій «державі», оскільки населення перебуває ще поза в'язницями й засланням. Саме таке спрямування п'ятирічки особливо підкреслюється запровадженням так званих державних трудових резервів, мовляв, для готування молодих кваліфікованих робітників. Кількість цього юнацтва, що його призначено для утворення «державних» трудових резервів, має становити за п'ятирічкою аж 4,5 мільйонів душ, що також вимагає великих коштів за рахунок «культури й охорони здоров'я». Не важко доглянути в цих резервах військовий зміст, як зрештою і в пільгах для військовиків у вигляді «допомоги сім'ям службовців війська», що теж потрапили в «галузь культури й охорони здоров'я».

А зате в п'ятирічці немає й натяку про якісь витрати «держави» на релігійні справи, що стверджує чисто пропагандивний і політичний зміст тієї метушні, що її зчинили московські большевики навколо релігії, піддаючи водночас

21) «Одінокі матері» та багатодітні — звагалі рідке явище, і стоується передусім Московщини.

22) Ще в 1938—39 роках кількість «безпрізорних» досягала 9 мільйонів душ.

несамовитому теророві українську греко-католицьку церкву на західніх українських землях.

Сучасна п'ятирічка є великим засобом до дальшого ожебрачення народу й особливо поневолених народів у московсько-большевицькій »державі«.

VIII. НОВА П'ЯТИРІЧКА — НОВІ МІЛЬЙОНИ В'ЯЗНІВ ТА ЗАПРОТОРЕНИХ ЛЮДЕЙ НА ПРИМУСОВІ РОБОТИ.

Кінець війни застав советів у стані більшого виснаження, ніж припускалося. Військові виглядали всім, але тільки не переможцями — зле зодягнені та погано озброєні — так писав лондонський »Нейшенел Ньюс Летр« у січні 1946 р. Свята правда. Ті показники виробництва, що ними большевики постійно пишаються, але які в перерахунку на душу населення є такі далеко нижчі ніж у країнах Заходу²³), зовсім не є наслідком нормального зростання капіталовкладань через збільшення збуту, тобто через підвищення купівельної спроможності населення. Капіталовкладення в большевицькій »державі« є вислідом несамовитого визиску та грабунку підвладних, що можуть прикласти свої руки до праці лише в виробнях цього монополіста та й то не як свідомі люди, а як сліпе знаряддя. Адже вони не мають приватної власності й їм нікуди подітися. Комунобольшевики, користуючись своїм становищем, виплачують підвладним заробіток однією рукою з тим, щоб забрати його в них другою рукою. Політика цін »державної« монополії, різні пожертви й податки та »добровільні« позики залишають підвладному лише те, без чого він не міг би виконувати свого призначення раба. Низький приріст населення, що про нього була мова, стверджує, крім безпосередньої дії терору, неспроможність відтворення робочої сили саме в наслідок злиденного утримання її. Якщо додати до цього безглуздість комунобольшевицького ладу, що

²³) Сучасне виробництво США становить річно мільйонів тон: вугілля 575, сталі 79, нафти 240, що в перерахунку на душу населення дає тон: вугілля 4,4, криці 0,6 і нафти 1,6 тоді, коли Совети навіть за сталінськими показниками на 1950 рік матимуть відповідно 2,6; 0,3; 0,3.

вилучає приватну ініціативу, а через те вільний розвиток продукційних сил з властивим йому зростанням добробуту населення, чого в СРСР немає, — то можна собі скласти уяву про злиденність всього народного господарства, а надто коли воно спрямоване на війну, без якої не зможе існувати цей лад. Отже, в большевиків з правила ніколи не може бути ані достатніх засобів для плянового будівництва, що впливали б з нормального нагромадження коштів, ані достатньої кількості робочої сили, для відновлення якої немає життєвих умов, та яка ще й постійно десятикується терором. Залишається отже грабунок, в'язнення й заслання «ворогів народу», «буржуазних націоналістів», «шкідників» тощо, як «управлений» спосіб здобування і коштів і примусової робочої сили, передусім за рахунок поневолених народів.

Правду кажучи, таке поступовання не є жадним винаходом. Большевизм, як скрайній вияв і машкара московського імперіялізму, йде втертим шляхом. Відомо, що цар Петро I-ий, будуючи свій Петербург на багницьках Неви, ще тоді влаштував був декілька концентраційних таборів з українців, білорусів, карелів, фінів та інших «інородців», де вони гинули тисячами від важкої виснажувальної праці, голоду й хоріб. До речі кажучи, славу першого «ідеолога» фашизму даремно відбирають в Петра на користь Гітлера. Адже «інородець» куди старіший за «унтерменша», а Петербург та Очаков²⁴⁾ пописалися куди раніше ніж Авшвіц або Бухенвальд. А хто в світі не чув про Сибір, Камчатку, Сахалін та інші подібні місця в азійських пустелях з їх «каторжними роботами»?

Большевики, як спадкоємці по простій лінії своїх лиховісних попередників, ще далі розвинули й поширили їхні способи та мірила.

Для здійснення першої п'ятирічки 1929-32 (за 4 роки) большевики зруйнували селянський стан, загнавши селянство в колгоспи, власне на примусову працю в сільському господарстві. А головний змісл цього, в його впливі на промисловість, полягав у тім, що большевики назбирали коштів,

²⁴⁾ На будівництві фортеці Очаков, відбитої Москвою від турків, працювали, як кацетники, донські козаки, калмики, українці та інші «інородці».

здобувши понад 5 мільйонів невільників²⁵⁾, яких було запропорено до Сибіру й далекої півночі на примусову роботу. Це були головним чином українці, козаки Дону, Кубані й Тереку, калмики та інші «інородці» з простору Дон-Волга, супроти яких було вжито найпідступніших заходів колективізації.

Для здійснення другої і третьої п'ятирічок 1933-37 і 1938-42 років большевики перепроводили дві «чистки» 1932-33 і 1936-38 років, під час яких вони здобули понад 17 мільйонів в'язнів, що їх теж, після ретельного проріджування²⁶⁾, було запропорено переважно до Сибіру та Середньої Азії. Звичайно й ці в'язні склалися в більшості з «інородців» — українців, білорусів, козаків Дону, Кубані й Тереку, татарів, азербайджанців, вірмен, грузинів, чеченців, інгушів, осетинів, кабардино-балкарців, калмиків, тощо. В міжчасі, цебто між цими «кампаніями», йшли арештування інтелігенції за «шкідництво» й «буржуазний націоналізм». Сліди їх теж зникали десь на Сході.

Щоб збільшити чисельність робочої сили, большевики вже давно видали розпорядження про те, щоб військових звільнених з східних армій залишати «добровільно» на місці.

Розподіл учнів та студентів, централізований «по союзу», після закінчення учбових закладів має за мету теж спрямування цієї молоді на Схід, не зважаючи на потреби її батьківщини — якоїсь там національної «республіки» на Заході.

З початком війни до Сибіру потрапили, шляхом еваку-

25) В історії ВКП(б) зазначено, що в 1929—30 роках, «під час наступу на капіталістичні елементи на цілому фронті й зокрема суцільної колективізації, селяни зганяли куркулів з землі, розкуркулювали їх, відбирали в них худобу, машини та вимагали від совєтської влади арештування й виселення їх. Не зазначується, що комуністичні посіпаки приїздили в села, зганяли людей на збори, зачитували їм заздалегідь написані «ухвали» зі списками призначених для ліквідації селян і вимагали голосування «за» довести свою «клясову свідомість».

26) Більш значних «ворогів народу» розстрілювали на місцях. Так повстало, між іншим величезне «республіканське» кладовище НКВД УССР під Києвом у Позняках, де лежить понад 300.000 людей. Це жертви лише за 2 роки 1937—38. Для маскуванія кладовища большевики насадили на ньому березовий ліс. Тоді ж повстало багато «винниць».

ації назавжди, нові мільйони українців, молдаван, білорусів, поляків, литовців, лотишів, естонців, кримських татарів, а також німців Поволжя та кавказьких народів.

У висліді всіх цих нелюдських запроторювальних заходів московського комунобольшевизму, населення азійського сходу, їх »держави«, зросло в перебігові сталінських п'ятирічок з 15 до 40 мільйонів за рахунок зменшення населення заходу, що водночас супроводилося величезними втратами людського складу взагалі в зв'язку з терором та жахливими умовами в дорозі²⁷⁾ й на нових місцях.

Цю большевицьку політику, зокрема щодо України, можуть ілюструвати такі показники советських переписів населення (в мільйонах душ).

	роки:	1914	1926	1936	1939
СССР у межах 1. IX. 39.		139,0	147,0	не по-	170,0
УССР „ „ „ „ „ „		26,7	29,9	відом-	30,0
Питома вага населення УССР у % %		19,8	19,9	лено.	17,6

Якщо вилучити з поданих показників по УССР 4 мільйони москалів, що їх спроваджено на місце померлих з голоду в 1933 році 8 мільйонів українців, то чисельність населення її становила б не 30, а лише 26 мільйонів, або 15,3%. Показників 1936 року большевики не зважилися подати до загального відома.

Але збільшене таким чином населення Сходу зазнає постійного десяткування. Московський комунобольшевицький спосіб використання невільників є жахливий, бо впливає з »засади« так би мовити чистого зиску, а до того ж ці невільники є »вороги народу«. Невільники працюючи на найважчих роботах, не одержують потрібних для відтворення витраченої енергії харчів. Праця висмоктує її з тіла невільника аж до цілковитого виснаження його. Це й є чистий зиск. Через те багато невільників вмирає уже

²⁷⁾ Ось типовий приклад: у лютому 1929 року на вузловій станції Каїнськ у Сибіру утворилося було збіговисько з понад 50 ешелонів (по 60 вантажних вагонів у кожному), що були навантажені засланними »жулаками« з України. Заки дали раду з дальшими спрямуванням цих ешелонів, що тривало 4 дні, то за цей час з них було винесено близько 3800 мерців, переважно дітей. Відомо, що НКВД заганяє в кожний вагон по 100 душ. Вагони замикалися на всю дорогу (багато тисяч кілометрів).

до року після того, як їх привезено. Неменше шкодять не-
вільникам і ті жакливо-суворі умови підбігунового холоду,
вічної мезлості, або непролазних багниск, що серед них
мусять працювати ці нещасні.

Даємо слово щодо цього самій «Правді» (з 26. V. 1946.)

Стаття «Сяйво Півночі» малює «романтику опанування
вугільного родовища Воркути, на р. Печора, що знаходить-
ся в большевицькій тундрі під шаром вічної мерзлоти в 135
метрів завгрубшки». Мовляв, і на Алясці на р. Юконі є таке
саме вугілля, але «високорозвинена країна не змогла взяти
це багатство Юкону, що своєю вартістю перевищує золото
Клойдайку». А це тому, як зазначено в статті, що «капіта-
лістичному засягові є межа, а соціалістичному немає...»
Стаття веде далі: «з великим напруженням опанувалося
тундру, бо для того, щоб дістатися до Воркути, треба було
подолати довкольными шляхами відстань у 4000 км. в умо-
вах дикого бездоріжжя. Але будівництво, що його розпо-
чато в 1931 році, йшло й ніхто про це не галасував. Будів-
ництво йшло, не зважаючи на люте підбігунове зимно
з жакливими хановеями-вітрами зі швидкістю понад 40
метрів на секунду...» «Одного разу пси щось зачули в гли-
боких снігах. Знайшли замерзлу людину, що її заніс як
порошину з нового селища хановей. Так поруч з людьми
жила смерть». Дійсно, про Воркуту «ніхто не галасував», бо
жодна, поза советами, «високорозвинена країна» ніколи не
наважилася б свідомо взяти на своє сумління загибель міль-
йонів людей, навіть, якби передбачуваний зиск, переви-
щував би вартість «золота Клондайку». Лише при будів-
ництві залізниці було «ізрасходовано» по 2 людські життя
на 1 метр довжини її, що дорівнювала 1700 км. Дійсно
«соціалістичному засягові меж немає», а особливо, коли
йдеться про накопичення «енергетических ресурсов» для
майбутньої війни та ще й на півночі.

Для забезпечення сучасної п'ятирічки московський
комунобольшевизм удається до старих випробуваних захо-
дів. На додаток до старих невільників здобувається нові.
Сюди вже потрапили передусім робітники, що їх вивезла
була до себе на працю Німеччина. Згідно з угодою «великої
трійки» в Ялті в 1945 році, згаданих робітників відставлено
«на рідину», не зважаючи на явне бажання більшості
залишитися під зверхністю західніх демократій і не повер-

татися в московськобольшевицьке рабство. Ці двічі жертви гітлерівського імперіялізму та ялтанської угоди, не побачивши своїх домівок, були спрямовані до Сибіру. Число їх перевищує два мільйони. Далі, в порядку відплатних заходів, мовляв, за «ізмєну родіне», були зліквідовані без сліду »автономні республіки« Калмицька, Кабардино-Балкарська, Кримська й Німців Поволжя та »автономна область« Чечено-Інгушетія. Все їхнє населення, разом близько півтора мільйона, запроторено до Сибіру. Так само »національно визначено аж до відокремлення« більшу частину населення Естонії, Латвії, Литви, яке теж помандрувало на Схід разом з новими бранцями з України, Білорусії та ін. національних »республік« і національних »областей«.

Загальне число невільників, що їх большевики мали на початку сучасної п'ятирічки становило близько 20 мільйонів. З того числа на Сході було понад 15 мільйонів, не рахуючи полонених. З тих 52 міністерств, утворених в зв'язку з п'ятирічкою замість колишніх комісаріятів, найбільшу вагу має МВД, що разом з МГБ²⁸⁾ вилонилося з дотеперішнього НКВД. Завдання МВД (міністерство внутрєнніх дел) — всіма засобами й передусім примусовою працею невільників сприяти здійсненню п'ятирічки. У той час коли МВД в цілому має постачати бранців, справа безпосереднього їх завантаження лежить у руках спеціального віділу його — ГУЛаг'у (Главное Управление Лагерей). ГУЛаг, як центральне керівництво концентраційних таборів має всі прикмети тотальної держави в »державі«, теж тоталітарній. Отже ГУЛаг — це тоталізм, так би мовити, в квадраті. Цей ГУЛаг винаймає невільників відповідним міністерствам і дбає про їх повне використання в згоді з »засадою« чистого зиску, зрозуміло, без будьякої відповідальности за це, — навпаки, одержуючи нагороду, заохочення й похвали як »меч пролетарської диктатури«.

Число невільників постійно зростає за рахунок окупованих країн: Румунії, Болгарії, Угорщини, Польщі, Чехословаччини, Німеччини, куди надіслано відпоручників

²⁸⁾ Завдання МГБ (Міністерство Государственной Безопасности) полягає в тому, щоб викрадати винаходи й таємниці інших країн та пильнувати, щоб ніхто з-за кордону не зазирнув у карти Советів. МВД і МГБ — це явна й таємна поліція, чисельність її перевищує 7 мільйонів, переважно це москалі.

Москви, водночас членів «розв'язаного Комінтерну», а саме: Паукер, Дімітрова, Ракоші, Берута, Готвальда, Піка²⁹⁾. Немає жодного сумніву в тому, що слідом за головним завданням «сухої» і «мокрої» большевизації цих покищо «генеральних губерній», постачання невідьників для «визволителів» буде справою «чести» цих посіпак Сталіна.

Як далеко ростиме число невідьників? Відповідь на це питання випливає з порівняння розміру капіталовкладань у народне, чи то пак воєнне господарство з рухом числа невідьників, а саме:

П'ятирічки:	1-а	2-а	3-я
Капіталовкладання в мільярдах рублів:	64	133	260
Число невідьників в мільйонах:	5	10	15

Якщо обсяг капіталовкладання у 4-ій п'ятирічці офіційно визначено на 484,8 мільярдів рублів, то загальне число невідьників повинно становити близько 28 мільйонів з відповідним збільшенням для сталінських показників, принаймні ще на 10 мільйонів. Інших можливостей в большевиків для здійснення своєї зброєвої п'ятирічки, немає, бо такий їх лад, а надто, коли їх «державка» вийшла з війни дуже вичерпаною та ще й з величезними закордонними боргами.

Така кількість невідьників, якщо врахувати й родини, зі складу яких їх вирвано, зачіпає безпосередньо щонайменше 100 мільйонів населення, у випадку офіційної п'ятирічки і понад 130 — у випадку сталінських показників. Але число невідьників постійно зменшується, а надто на будівництві стратегічних споруд, на зразок «лінії Сталіна», де зацілілих з правила розстрілюють у «інтересах державної безпеки». МВД буде заступати прорідження новими бранцями, зачіпаючи дедалі більші маси населення. Московсько-большевицька «державка» є справді суспільним концентраційним табором, до дальшого поширення якого має дати допомогу нова п'ятирічка.

²⁹⁾ Між іншим, цього Піка, Москва, готуючи ґрунт для укладення пакту про ненапад і приязнь з Німеччиною, оголосила літом 1939 р. мертвим, мовляв, він «утопився, купаючись у річці Ока». Пік був тоді головою німецької секції Комінтерну, тепер це провідник комуністів у советському Німеччині. Поданий перелік треба збільшити Торезом та Толіятті, що працюють у Франції та Італії.

ІХ. ВИСНОВОК.

Дії московського большевизму в своїй понурій меті такі жакливі, що перевершують навіть найсильнішу людську уяву. Саме тому вони здаються навіть неймовірними в своїй хижацькій звіроднілості. Московський червоний фашизм, утративши почуття міри, навіть у справі приховання свого протилюдського ества, допустився подати до загального відому такий неперевершений у своєму цинізмі твір, як четверта п'ятирічка, що носить назву »закону про п'ятирічний план відбудови й розвитку народнього господарства СССР на 1946-50 роки.«

Ця »п'ятирічка« є відвертим, шаленим і безприкладним у своїй тотальності готуванням до війни, що її метою є так само тотальне підкорення земної кулі для уярмлення, визиску й десяткування людства. Московський червоний фашизм, це смерть людства.

Але московсько-большевицька »держава« є велетнем на глиняних ногах без будьякої внутрішньої моральної сили і, спирається лише на терорі, що його носієм є передусім сам московський нарід, на безприкладно-нахабній брехні та на політичному невігластві інших народів, головно тих з них, які покищо знаходяться поза »залізною заслоною«. Це й лише це є передумовою існування московського большевизму, на тлі певного занепаду християнської моралі та людяности, що під його знаком знаходиться історія людства.

Але ці передумови існування московського большевизму вказують водночас ясні шляхи, що ними мусить піти людство переступивши через труп цієї змори та обернувши його незчисленну зброю в непотрібний брукт.

Лютий 1947 року.

р

З М І С Т

	Стор.
I. Вступні завваження	3
II. Мета п'ятирічки 1946-50 років, це озброєння й війна. Нищівна мета — такі й засоби	5
III. Пропагандивний каптур п'ятирічки	6
IV. Стратегічно-політичне спрямування п'ятирічки та її подвійне обличчя	8
V. Розподіл коштів по галузях промисловости та воєнна мета п'ятирічки	13
VI. «Республіканський» розподіл капіталовкладань між республіками, як вияв безмежного визиску понево- лених народів, та інші ознаки під'яремного їх буття в московській комуно-більшевицькій державі	20
VII. П'ятирічка й нагромадження коштів для її здійснен- ня, як причина дальшого зниження матеріяльного й культурного рівня життя народу	33
VIII. Нова п'ятирічка — нові мільйони в'язнів та за- проторених людей на примусові праці Використана література	42
IX. Висновок	49
X. Використана література	50

Використана література:

1. Закон про п'ятирічний плян відбудови й розвитку на-
роднього господарства СРСР на 1946-50 роки.
2. Історія всесоюзної комуністичної партії (більшевиків),
1945 р.
3. „National news letter“, січень 1946 р., Лондон.
„Samedi Soir“ ч. 68, 1946 р. Париж.
5. „Times“ 14. XI. 1946 р. Лондон.
6. L'Aube ч. 3074, 1946 р., Париж.
7. „Der Demokrat“ 5. II. 1947, Швайцарія.
8. »Правда«, 26. V. 1946, Москва.

Ціна 5 — НМ.

ВИДАННЯ «НАШОЇ КНИГОЗБІРНИ»

З поезій повстанської боротьби	2 НМ.
С. Лиманський: На побічному відтинку	3 „
М. Мартинюк: Камо грядеши?	2 „
М. Трихрест: НЕП на Україні	2 „
Н. Олешко: Аграрна політика большевиків	5 „
Г. Р. Берндорфф: Закуліси дипломатії	5 „
О. Данський: Наші дні	6 „
М. Трихрест: Четверта п'ятирічка московського большевизму	5 „